



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozhodl po provedeném hlavním líčení dne 23. července 2020 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Mgr. Milana Lukeše a Ivo Vaicenbachera

**takto:**

Obžalování

**V.M.,**

nar. XXXXX, trvale bytem XXXXX, v současné době bytem XXXXX,

**A.T.,**

nar. XXXXX, občana České republiky, bytem XXXXX,

**E.Z.M.,**

rozená XXXXX, nar. XXXXX, bytem XXXXX,

**jsou vinni, že**

V.M. jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX a A.T. jako jednatel společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, tedy jako osoby oprávněné jednat za uvedené obchodní společnosti, disponující povolením k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem a podrobně znalí povinností z takového obchodu vyplývajících, uzavřeli v Praze, v přesně nezjištěné době pravděpodobně v měsíci dubnu 2014, kupní smlouvu č. 05/POD/2014 mezi prodávajícím XXXXX a kupujícím XXXXX, jejímž předmětem byla dodávka elektronických náhradních dílů pro pozemní bojová vozidla, které jsou vojenským materiálem ve smyslu § 5 zák. č. 38/1994 Sb. a položky SVMe 5 písm. b) přílohy č. 1 Vyhl. č. 210/2012 Sb., přičemž E.Z.M. jako vedoucí obchodní referentka divize obchodu s leteckým materiálem obchodní společnosti XXXXX ze své pozice dojednávala celý průběh uvedené obchodní transakce včetně přípravy a náležitostí smlouvy a způsobu platby a v součinnosti s M. zajišťovala komunikaci s T., kdy společnost XXXXX dne 22. 7. 2014 uhradila

společnosti XXXXX na základě takto uzavřené kupní smlouvy zálohovou fakturu č. 2013/CZ06 na částku 123 208,38 USD (včetně DPH 21 %), a podle uzavřeného kontraktu následně uskutečnili bez licence udělené Ministerstvem průmyslu a obchodu ve smyslu § 14 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, obchodní transakci s dodavatelem poptávaných dílů, ukrajinskou obchodní společností XXXXX se sídlem XXXXX, přičemž A.T. po dohodě s E.Z.M. a V.M. sice objednal požadované zboží u ukrajinského dodavatele, avšak současně vyvíjel snahy ke zlegalizování obchodu z Ukrajiny opatřením fiktivních smluv mezi společnostmi XXXXX (z Kypru) a XXXXX a mezi XXXXX (z Bulharska) a XXXXX (z Kypru), které byly podkladem pro vydání mezinárodního importního certifikátu č. 135/2014 pro dovozce XXXXX a konečného uživatele XXXXX, jejichž smyslem mělo být deklarování provedeného obchodu s vojenským materiálem v rámci zemí EU, které nepodléhá rozhodnutí o udělení licence. Obchod poté A.T. s E.Z.M. a V.M. dokončili dne 22. 8. 2014, kdy bylo objednané zboží v celkové hodnotě nejméně 246 000 USD konspirativním způsobem, jako součást oficiální licencované zakázky, dopraveno z Ukrajiny do České republiky cílovému odběrateli společnosti XXXXX, do skladu v areálu společnosti XXXXX na adrese XXXXX, kde bylo zajištěno Celním úřadem pro Zlínský kraj,

**tedy**

**obžalovaní V.M., A.T. a E.Z.M.** společně jednáním bez licence provedli zahraniční obchod s vojenským materiálem,

**čímž spáchali**

**obžalovaní V.M., A.T. a E.Z.M. společně**

zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

**a za to se odsuzují**

**Obžalovaní V.M., A.T. a E.Z.M.**

podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku** u každého z nich.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se každému obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se každému z obžalovaných V.M. a A.T. **ukládají** tresty zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech, na dobu **1 (jednoho) roku**.

Podle § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se každému z obžalovaných V.M. a A.T. **ukládají** peněžité tresty ve výměře 100 (sto) celých denních sazeb činících 1.000 Kč (jeden tisíc korun českých), tedy k celkovému peněžitému trestu ve výši 100.000 Kč (sto tisíc korun českých).

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se každému z těchto obžalovaných stanoví pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 100 (sto) dnů.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se zabírají věci, a to náhradní díly, které byly zajištěny Celním úřadem pro Zlínský kraj, a to:

Seznam zboží - poř. č. značka a druh zboží množství

1. el. součástka, transformátor, TH-47/220-400, TA4-220 4 ks
2. el. součástka, transformátor, TH-40/220-400 2 ks
3. el. součástka, CA5 436.025 3 ks
4. el. součástka, transformátor, TH9-40/220-400 2 ks
5. el. součástka, transformátor, D1 2 ks
6. SP5-37B-75B 2 ks
7. el. součástka, UT1 6 ks
8. BE5.060.521 3 ks
9. DTE-1 2 ks
10. součástka, DID-05U 3 ks
11. D14 B 1 ks
12. relé RPV 2/7 20 ks
13. el. součástky, RG 07, 7,73, 04.72 5 ks
14. el. součástka, transformátor, TA2-220-400 1 ks
15. el. součástka, GS4.756.003 1 ks
16. el. součástka, transformátor, D26 1 ks
17. el. součástka, diody / tranzistor 1 T3 08B r 108 ks
18. el. součástka, GS3.669.221 12 ks
19. el. součástka, DID-05U 3 ks
20. součástka, D0-9, II4-1, II4-2, D1-M 21 ks
21. součástka 11-14 32 ks
22. el. součástka, B-800-0,8 10 ks
23. el. součástka, SNL 5A 8 ks
24. el. součástka, TKD203DL 4 ks
25. el. součástka, transformátor, D37 2 ks
26. el. součástka, transformátor, TH-51/220-400 2 ks
27. el. součástka, transformátor, TH-41/220-400 2 ks
28. el. součástka, transformátor, TH-46/220-400 4 ks
29. el. součástka, transformátor, D17 2 ks
30. el. součástka, transformátor, D25 2 ks
31. součástka, GS4.756.003 2 ks
32. el. součástka, transformátor, D14 2 ks
33. el. součástka, kabel 2/3/4 1 ks
34. el. součástka, D2H, D3H, D33 34 ks
35. el. součástka, D215A 18 ks
36. el. součástka, cívka 15 ks
37. el. součástky, rezistor a 80M16 16 ks
38. el. součástka, transformátor, TH5-220-400 2 ks
39. el. součástka, transformátor, D34 2 ks
40. el. součástka, transformátor, 0576 10 ks
41. el. součástka, transformátor, RGO8 2 ks-5- 1 To 45/2017
42. el. součástka, transformátor, TA310-220-400 2 ks
43. el. součástka, transformátor, TH63-220-400 2 ks
44. el. součástka, PT260-06 4 ks
45. el. součástka, PT260-02 4 ks
46. el. součástka, PT260-01 2 ks
47. el. součástka, transformátor, TH56-220-400 2 ks
48. el. součástka, transformátor, TH33-220-400 4 ks

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

- 49. el. součástka, transformátor, D26 2 ks
- 50. el. součástka, transformátor, TH53-220-400 1 ks
- 51. el. součástka, transformátor, TH53-220-400 1 ks
- 52. el. součástka, transformátor, TH58-220-400 2 ks
- 53. plechová skříňka 2x, uvnitř součástka U2GM1 21 ks
- 54. součástka BD4.830 011 12 ks
- 55. dřevěná bedna 2x, uvnitř součástka LN14 20 ks
- 56. součástka DAT-1000-8 2 ks

### **Oproti tomu**

se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťují obžalovaní A.T., E.Z.M., V.M., XXXXX a XXXXX** obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 16. března 2016, č. j. 3 KZV 18/2015-351, která byla doručena Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně dne 16. 3. 2016,

pro skutek, že:

**A.T., E.Z.M., V.M., XXXXX a XXXXX** jako osoby, které společně zajistily a uskutečnily protiprávní vstup zboží uvedeného shora v bodě 1. na území Společenství ve smyslu čl. 202 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, a které tento dovoz zboží z Ukrajiny zatajily před celními orgány České republiky, současně nezajistili a neučinili žádné úkony ke splnění povinnosti společností XXXXX a XXXXX dle čl. 36a uvedeného nařízení spočívající v podání celního prohlášení před vstupem zboží na celní území Společenství, a v konečném důsledku tak nepřiznáním dovozu shora uvedeného zboží v celkové hodnotě nejméně 246 000 USD zapříčinili neodvedení dovozního cla v celkové výši 104 518,- Kč, ke škodě České republiky, zastoupené Celním úřadem pro Zlínský kraj,

### **tedy**

**V.M., E.Z.M., A.T., XXXXX a XXXXX** společným jednáním ve větším rozsahu měli zkrátit clo,

### **čímž měli spáchat**

**V.M., E.Z.M., A.T., XXXXX a XXXXX**

přčin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

protože skutek uvedený v žalobním návrhu není trestným činem.

### **Odůvodnění:**

1. Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení, a to především listinnými důkazy, které budou níže uvedeny, jejich vzájemnými souvislostmi a časovou návazností těchto důkazů, částečně svědeckými důkazy, byly prokázány dějové skutečnosti, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku.
2. Soud konstatuje, že ve věci je daný rozsudek třetím rozsudkem nalézacího soudu, když prvotní rozsudek Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 19. 10. 2016, č. j. 61 T 2/2016-2167, kterými byli obžalovaní V.M., A.T., E.Z.M. a právnické osoby XXXXX a XXXXX podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 KZV 18/2015-351, zrušen usnesením

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 To 141/2016-2217, podle § 158 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu z podnětu odvolání státní zástupkyně v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu byla vrácena věc soudu I. stupně.

3. Následným rozsudkem Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně ze dne 20. 4. 2017, č. j. 61T 2/2016-2308, byli obžalovaní V.M., A.T., E.Z.M., společnost XXXXX, společnost XXXXX, uznáni vinnými, a to ze zločinu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, a to obžalovaní M., T. a Z.M.. Dále všichni výše uvedení obžalovaní a společnosti XXXXX a společnost XXXXX z přečinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku. Oproti tomu byl v dalším skutku A.T. a společnost XXXXX zproštěni dle § 226 písm. b) trestního řádu z jednání, které žaloba právně kvalifikovala jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 11. 12. 2017, č. j. 1 To 45/2017-2447 daný rozsudek zrušil ve výrocích, jímž byli všichni obžalovaní napadeným rozsudkem uznáni vinnými a ve výrocích o uložených trestech a uloženém ochranném opatření, přičemž ve věci sám rozhodl a obžalované V.M., A.T., Z.M. uznal vinnými, že V.M. jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX a A.T. jako jednatel společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, tedy jako osoby oprávněné jednat za uvedené obchodní společnosti, disponující povolením k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem a podrobně znali povinností z takového obchodu vyplývajících, uzavřeli v Praze, v přesně nezjištěné době pravděpodobně v měsíci dubnu 2014, kupní smlouvu č. 05/POD/2014 mezi prodávajícím XXXXX a kupujícím XXXXX, jejímž předmětem byla dodávka elektronických náhradních dílů pro pozemní bojová vozidla, které jsou vojenským materiálem ve smyslu § 5 zák. č. 38/1994 Sb. a položky SVM 5 písm. b) přílohy č. 1 Vyhl. č. 210/2012 Sb., přičemž E.Z.M. jako vedoucí obchodní referentka divize obchodu s neleteckým materiálem obchodní společnosti XXXXX ze své pozice dojednávala celý průběh uvedené obchodní transakce včetně přípravy a náležitostí smlouvy a způsobu platby a v součinnosti s M. zajišťovala komunikaci s T., kdy společnost XXXXX dne 22. 7. 2014 uhradila společnosti XXXXX na základě takto uzavřené kupní smlouvy zálohovou fakturu č. 2013/CZ06 na částku 123 208,38 USD (včetně DPH 21 %), a podle uzavřeného kontraktu následně uskutečnili bez licence udělené Ministerstvem průmyslu a obchodu ve smyslu § 14 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, obchodní transakci s dodavatelem poptávaných dílů, ukrajinskou obchodní společností XXXXX se sídlem XXXXX, přičemž A.T. po dohodě s E.Z.M. a V.M. sice objednal požadované zboží u ukrajinského dodavatele, avšak současně vyvíjel snahy ke zlegalizování obchodu z Ukrajiny opatřením fiktivních smluv mezi společnostmi XXXXX (z Kypru) a XXXXX a mezi XXXXX (z Bulharska) a XXXXX (z Kypru), které byly podkladem pro vydání mezinárodního importního certifikátu č. 135/2014 pro dovozce XXXXX a konečného uživatele XXXXX, jejichž smyslem mělo být deklarování provedeného obchodu s vojenským materiálem v rámci zemí EU, které nepodléhá rozhodnutí o udělení licence. Obchod poté A.T. s E.Z.M. a V.M. dokončili dne 22. 8. 2014, kdy bylo objednané zboží v celkové hodnotě nejméně 246 000 USD konspirativním způsobem, jako součást oficiální licencované zakázky, dopraveno z Ukrajiny do České republiky cílovému odběrateli společnosti XXXXX, do skladu v areálu společnosti XXXXX na adrese XXXXX, kde bylo zajištěno Celním úřadem pro Zlínský kraj, přičemž A.T., E.Z.M., V.M., XXXXX a XXXXX jako osoby, které společně zajistily a uskutečnily protiprávní vstup zboží uvedeného shora na území Společenství ve smyslu čl. 202 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, a které tento dovoz zboží z Ukrajiny zatajily před celními orgány České republiky, současně nezajistili a neučinili žádné úkony ke splnění povinnosti společností XXXXX a XXXXX dle čl. 36a uvedeného nařízení spočívající v podání celního prohlášení před vstupem zboží na celní území Společenství, a v konečném důsledku tak nepřiznáním dovozu shora uvedeného zboží v celkové hodnotě nejméně 246 000 USD zapříčinili

neodvedení dovozního cla v celkové výši 104 518 Kč, ke škodě České republiky, zastoupené Celním úřadem pro Zlínský kraj, tedy

- V.M., A.T. a E.Z.M. společným jednáním bez licence provedli zahraniční obchod s vojenským materiálem,
- V.M., A.T., E.Z.M., XXXXX a XXXXX společným jednáním ve větším rozsahu zkrátili clo,

čímž spáchali zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a obžalovaným uložil následující tresty:

**- V.M., A.T., a E.Z.M.:**

Podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku souhrnný trest odnětí svobody **v trvání 1 (jeden) rok a 6 (šest) měsíců**, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců.

**- V.M. a A.T.:**

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku trest zákaz činnosti spočívajícího v zákazu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech na dobu **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy k peněžitému trestu ve výměře 300.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovaným stanovil pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 150 dnů.

**- XXXXX, a XXXXX:**

Podle § 18 odst. 1, 2 zákona č. 418/2011 Sb. peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 2.000 Kč, tedy k peněžitému trestu ve výměře 300.000 Kč.

Podle § 71 odst. 1 trestního zákoníku propadnutí náhradní hodnoty financí na účtech

- a) 122 792 USD na účtu číslo XXXXX, vedeném v USD u Komerční banky, a.s., Na Příkopě 33/969, Praha 1, jehož majitelem je společnost XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX
- b) 80 857 USD na účtu číslo XXXXX, vedeném v USD u Československé obchodní banky, a.s., Radlická 333/150, Praha 5, jehož majitelem je společnost XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX,
- c) 1 068 600 CZK na účtu číslo XXXXX, vedeném v CZK u Československé obchodní banky, a.s., Radlická 333/150, Praha 5, jehož majitelem je společnost XXXXX, IČO XXXXX, se sídlem XXXXX.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k trestu zabrání věcí, a to náhradních dílů, které byly zajištěny Celním úřadem pro Zlínský kraj – nyní jsou uskladněny u Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, tak je nyní uveden ve výrokové části tohoto rozsud

Vrchní soud dále rozhodl, že trestní věc obžalovaných právnických osob XXXXX a XXXXX spočívající v tom, že

V.M. jako předseda představenstva společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, a A.T. jako jednatel společnosti XXXXX, IČO: XXXXX, se sídlem XXXXX, tedy jako osoby oprávněné jednat za uvedené obchodní společnosti, disponující povolením k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem a podrobně znalí povinností z takového obchodu vyplývajících, uzavřeli v Praze, v přesně nezjištěné době pravděpodobně v měsíci dubnu 2014,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová

kupní smlouvu č. 05/POD/2014 mezi prodávajícím XXXXX, a kupujícím XXXXX, jejímž předmětem byla dodávka elektronických náhradních dílů pro pozemní bojová vozidla, které jsou vojenským materiálem ve smyslu § 5 zák. č. 38/1994 Sb. a položky SVM 5 písm. b) přílohy č. 1 Vyhl. č. 210/2012 Sb., přičemž E.Z.M. jako vedoucí obchodní referentka divize obchodu s neleteckým materiálem obchodní společnosti XXXXX ze své pozice dojednávala celý průběh uvedené obchodní transakce, včetně přípravy a náležitostí smlouvy a způsobu platby a v součinnosti s M. zajišťovala komunikaci s T., kdy společnost XXXXX dne 22. 7. 2014 uhradila společnosti XXXXX, na základě takto uzavřené kupní smlouvy zálohovou fakturu č. 2013/CZ06 na částku 123.208,38 USD (včetně DPH 21 %), a podle uzavřeného kontraktu následně uskutečnili bez licence udělené Ministerstvem průmyslu a obchodu ve smyslu § 14 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, obchodní transakci s dodavatelem poptávaných dílů, ukrajinskou obchodní společností XXXXX se sídlem Kyjev, XXXXX, přičemž A.T. po dohodě s E.Z.M. a V.M. sice objednal požadované zboží u ukrajinského dodavatele, avšak současně vyvíjel snahy ke zlegalizování obchodu z Ukrajiny opatřením fiktivních smluv mezi společnostmi XXXXX (z Kypru) a XXXXX, a mezi XXXXX (z Bulharska) a XXXXX (z Kypru), které byly podkladem pro vydání mezinárodního importního certifikátu č. 135/2014 pro dovozce XXXXX, a konečného uživatele XXXXX, jejichž smyslem mělo být deklarování provedeného obchodu s vojenským materiálem v rámci zemí EU, které nepodléhá rozhodnutí o udělení licence. Obchod poté A.T. s E.Z.M. a V.M. dokončili dne 22. 8. 2014, kdy bylo objednané zboží v celkové hodnotě nejméně 246.000 USD konspirativním způsobem, jako součást oficiální licencované zakázky, dopraveno z Ukrajiny do České republiky cílovému odběrateli společnosti XXXXX do skladu v areálu společnosti XXXXX na adrese XXXXX, kde bylo zajištěno Celním úřadem pro Zlínský kraj, přičemž A.T., E.Z.M., V.M., XXXXX a XXXXX, jako osoby, které společně zajistily a uskutečnily protiprávní vstup zboží uvedeného shora na území Společenství ve smyslu čl. 202 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, a které tento dovoz zboží z Ukrajiny zatajily před celními orgány České republiky, současně nezajistili a neučinili žádné úkony ke splnění povinnosti společností XXXXX a XXXXX, dle čl. 36a uvedeného nařízení, spočívající v podání celního prohlášení před vstupem zboží na celní území Společenství, a v konečném důsledku tak nepřiznáním dovozu shora uvedeného zboží v celkové hodnotě nejméně 246.000 USD zapříčinili neodvedení dovozního cla v celkové výši 104.518 Kč ke škodě České republiky, zastoupené Celním úřadem pro Zlínský kraj.

Za použití § 222 odst. 2 trestního řádu se postupuje Ministerstvu průmyslu a obchodu jako správnímu orgánu k posouzení, zda se jedná o přestupek – správní delikt.

4. Proti rozsudku Vrchního soudu podali obžalovaní V.M., E.Z.M., A.T. a společnost XXXXX dovolání, přičemž Nejvyšší soud usnesením ze dne 4. 12. 2019, č. j. 5 Tdo 817/2018-95 rozhodl, že podle § 265k odst. 1, odst. 2 trestního řádu se ohledně obžalovaných V.M., E.Z.M., A.T. a obchodní společnosti XXXXX ze použití § 265k odst. 2 a § 261 trestního řádu i ohledně obžalované obchodní společnosti XXXXX, zrušují, a to:

- v celém rozsahu rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 2017, sp. zn. 1 To 45/2017, rozsudek Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 20. 4. 2017, sp. zn. 61 T 2/2016, usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 3 To 141/2016,
- a částečně ve výrocích o vině pod body 1. a 2. rozsudek Krajského soudu v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 61 T 2/2016.

Podle § 265k odst. 2 trestního řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 trestního řádu se Krajskému soudu v Brně – pobočce ve Zlíně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

5. Pokud se týká odůvodnění výše uvedeného usnesení Nejvyššího soudu, nalézací soud nejprve poukáže na rozhodné skutečnosti důležité pro nynější rozhodnutí nalézacího soudu.
6. Nejvyšší soud konstatuje, že v dané věci nejprve rozhodl **Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně rozsudkem ze dne 19. 10. 2016, č. j. 61 T 2/2016-2167**, jímž byli všichni obžalovaní podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby Krajského státního zastupitelství v Brně - pobočky ve Zlíně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 KZV 18/2015-351, pro skutky popsané pod body 1. až 3. výroku tohoto rozsudku, v nichž obžaloba spatřovala jednak zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku (a to v bodě 1., který se týkal obžalovaných V.M., E.Z.M. a A.T.), jednak přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku (a to v bodu 2., který se týkal obžalovaných V.M., E.Z.M., A.T. i obchodních společností XXXXX), jednak zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku (a to v bodě 3., který se týkal obžalovaných A.T. a obchodní společnosti XXXXX). Výše uvedený rozsudek napadla odvoláním státní zástupkyně v neprospěch všech obžalovaných, přičemž v písemném vyhotovení odvolání jej specifikovala tak, že jej směřuje výlučně do bodů 1. a 2. výroku rozsudku soudu prvního stupně (neboli nechtěla jím napadnout výrok pod bodem 3.). Obžalovaní se vzdali práva na odvolání. **Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 To 141/2016-2217**, byl uvedený rozsudek soudu prvního stupně zrušen v celém rozsahu a věc byla soudu prvního stupně vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek jako celek, ačkoliv státní zástupkyně napadla pouze body 1. a 2. výroku, protože se podle odvolacího soudu jednalo o jednotný rozsudečný výrok nerozdělený na jednotlivé skutky, naopak v obžalobě popsané jednání bylo jediným skutkem (viz str. 11 odůvodnění jeho rozhodnutí). **Druhým rozsudkem Krajského soudu v Brně – pobočky ve Zlíně ze dne 20. 4. 2017, č. j. 61 T 2/2016-2308**, pak byli pro jednání (původně specifikované pod body 1. a 2.) obžalovaní V.M., E.Z.M., A.T. uznáni vinnými zločinem provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 tr. zákoníku a všichni obžalovaní přečinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku, oba trestné činy spáchali ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Naopak pak pro jednání (původně označené pod bodem 3.) soud zprostil obžalovaného A.T. a společnost XXXXX obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu. Z tohoto rozhodnutí pak lze dovodit, že krajský soud měl za to, že se jednalo o 2 skutky. První skutek podle něj tvořilo jednání původně popsané pod bodem 1. a 2. zahrnující jak zahraniční obchod s vojenským materiálem bez potřebného povolení, tak zkrácení cla, a druhé samostatné jednání pak bylo tvořeno bodem 3., co se týče obžalovaného A.T. a XXXXX ohledně zkrácení daně z přidané hodnoty. **Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 11. 12. 2017, č. j. 1 To 45/2017-2447**, na podkladě odvolání podaných obžalovanými zrušil rozsudek soudu prvního stupně a sám rozhodl tak, že uznal obžalované V.M., Z.M. a A.T. (původně bod 1.) vinnými zločinem provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaným ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jednání obžalovaných právnických osob XXXXX v části týkající se obchodování s vojenským materiálem ze zahraničí bez povolení postoupil podle § 222 odst. 2 trestního řádu Ministerstvu průmyslu a obchodu k posouzení, zda se jedná o přestupek. Co do zprošťující části výroku rozsudku soudu prvního stupně Vrchní soud v Olomouci odvolání obžalovaného A.T. a XXXXX zamítl. Z hlediska posouzení žalovaného jednání odvolací soud zřejmě přehodnotil své původní stanovisko a souhlasil se soudem prvního stupně, který žalované jednání posoudil jako dva skutky. První skutek představovalo jednání původně popsané pod body 1. a 2. obžaloby a právně kvalifikované jako zločin provedení zahraničního obchodu s vojenským



materiálem bez povolení nebo licence, za nějž uznal vinné obžalované fyzické osoby, zatímco obžalované právnické osoby nikoliv, a proto pro uvedený skutek postoupil věc příslušnému orgánu k posouzení, zda se jedná o přestupek. Naopak toto jednání (oproti obžalobě) z důvodu presumpce neviny a z něj plynoucího zákazu nucení k sebeobviňování neposoudil současně jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve smyslu § 240 trestního zákoníku (srov. jeho argumentaci na str. 41-42 odůvodnění jeho rozsudku). Skutek druhý (původně uvedený pod bodem 3. obžaloby) byl odvolacím soudem považován za samostatné jednání se svým odlišným následkem, a proto o něm mohlo být rozhodnuto (samostatně) zprošťujícím výrokem.

7. Z uvedeného je patrné, že obžalovaní byli obžalobou postaveni před soud pro jednání uvedená v bodech 1. až 3., pro které byli obžalovaní nejprve obžaloby zcela zproštěni, státní zástupkyně podala odvolání proti zprošťujícímu výroku prvního rozsudku soudu prvního stupně pouze do bodů 1. a 2., odvolací soud však považoval zažalované jednání za skutek jediný, a proto zrušil celý první rozsudek soudu prvního stupně, kterému uložil se věci znovu zabývat. Poté soud prvního stupně rozdělil jednání obžalovaných do dvou bodů, za jednání původně popsané pod body 1. a 2. obžaloby všechny obžalované uznal vinnými, zatímco pro jednání původně popsané pod bodem 3. obžalované A.T. a obchodní společnost XXXXX zprostil obžaloby. Se zprošťující částí rozsudku pak souhlasil i odvolací soud, změnil jen odsuzující výrok o vině rozsudku soudu prvního stupně tak, že uznal vinnými jen obžalované – fyzické osoby, zatímco ohledně obžalovaných právnických osob věc postoupil Ministerstvu průmyslu a obchodu. Jinými slovy přehodnotil svůj původní názor, že zažalovaný byl jediný skutek, sám v žalovaném jednání spatřoval (zřejmě) dva skutky.
8. S takovýmto přístupem k odvolání se však nelze ztotožnit, jelikož odvolací soud je zásadně vázán při přezkumu napadeného rozhodnutí soudu prvního stupně rozsahem podaného dovolání (§ 254 trestního řádu). Výjimku tvoří právě přezkum v případě, je-li ve skutku, jehož se týká podané odvolání, shledáván jednočinný souběh více trestných činů, musí odvolací soud z hlediska požadavků uvedených v ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumat správnost všech právních kvalifikací i skutkových zjištění je odůvodňujících, a to i když odvolatel nevytkl v odvolání žádnou vadu ohledně některého ze sbíhajících se trestných činů (viz usnesení Nejvyššího soudu publikované pod č. 19/2013 Sb. rozh. tr.). Přesto odvolací soud dále na jednu stranu tvrdil, že celé žalované jednání není jedním skutkem, na druhou stranu v té části, která byla podle něj samostatným skutkem, měl podle svého přesvědčení právo (a povinnost) rozsudek soudu prvního stupně též přezkoumat a případně pro vady předcházejícího řízení ho i zrušit, byť v této části nebyl tento rozsudek napaden odvoláním státní zástupkyně, aniž by zároveň vysvětlil s ohledem na znění ustanovení § 254 trestního řádu, proč by tomu tak mělo být. V tom bylo odůvodnění jeho rozhodnutí nelogické, vnitřně rozporné a důvodné bylo napadáno obžalovaným A.T.. Nicméně ani s námitkami tohoto obžalovaného dovolací soud zcela nesouhlasil, jak vyplýne též z další části tohoto rozhodnutí.
9. Nejvyšší soud podrobně rozebral pojmy jednota skutku, mnohost skutků, totožnost skutku, a to s ohledem na právní literaturu i platnou judikaturu. Následně pak dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci je nutno na jednání obžalovaných, pro něž byla podána obžaloba, nahlížet jako na tři samostatné skutky, neboť každá dílčí část jednání se od sebe navzájem odlišuje v podstatných rysech, právní kvalifikace každého z žalovaných trestných činů počítá s odlišným jednáním i odlišným následkem, zároveň tyto dílčí části skutkového děje nejsou, jakkoliv na sebe do určité míry navazují, spojeny (zastřešeny) nějakým širším trestným činem. Výšece objektivní reality, v nichž byly obžalobou spatřovány žalované trestné činy, se z hlediska posouzení jednoty skutku neshodují a ani nepřekrývají, a to ani v jednání, ani v následku. Jinými slovy řečeno, jednotlivé skutky obsahují rozdílné rozhodné skutkové okolnosti z hlediska jednání i jeho

následku. Konkrétně bod 1. zahrnuje jednání spočívající v provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez patřičného povolení nebo licence (ve smyslu § 265 trestního zákoníku), tj. v jednání ve formě konání, kterým mělo být zasaženo do zájmu státu na kontrole zahraničního obchodu s vojenským materiálem a dodržování pravidel takového obchodování. Bod 2. pak obsahuje jednání vztahující se ke zkrácení cla ve větším rozsahu (ve smyslu § 240 trestního zákoníku) provedeného zatajením celní povinnosti, tj. v opomenutí zvláštní povinnosti konat, kterým měl být zasažen zájem státu na řádném vyměření a následném odvedení dovozního cla. Bod 3. pak obsahuje rovněž zcela samostatné jednání týkající se neodvedení daně z přidané hodnoty z vystavené zálohové faktury, čímž mělo dojít ke zkrácení daně ve značném rozsahu.

10. K závěru o tom, že jednání původně uvedené pod bodem 3. obžaloby je samostatným skutkem, o němž náleží samostatně též rozhodnout podle § 220 odst. 1 trestního řádu, nakonec dospěly též soudy nižších stupňů, jak vyplývá z napadeného rozsudku soudu druhého stupně i předcházejícího rozsudku soudu prvního stupně, neboť bylo rozhodnuto o něm zprošťujícím výrokem, zatímco o zbylých dvou bodech obžaloby výrokem odsuzujícím, resp. mezitímním (o postoupení věci). Ovšem v daném řízení došlo k podstatné procesní vadě, pokud o tomto skutku bylo vedeno další trestní řízení i poté, co první zprošťující výrok jeho se týkající obsažený v prvním rozsudku soudu prvního stupně ze dne 19. 10. 2016 nabyt právní moci, neboť proti němu státní zástupkyně nebrojila včas a řádně podaným odvoláním, naopak z jejího odvolání (podaného do výroku pod body 1. a 2.) je zcela jasně patrné, že právě proti tomuto 3. bodu výroku o vině své odvolání nepodává. Bylo tak chybou odvolacího soudu, že přezkoumával i v tomto směru rozsudek soudu prvního stupně, a že jej i v tomto rozsahu, v němž byla již pravomocně věc vyřízena, zrušil. Proto je vadné též celé další trestní stíhání obžalovaných v této části, neboť tím došlo k porušení principu *ne bis in idem*, kterým je zapovězeno nejen rozhodnout znovu v téže věci, je-li dána překážka věci rozsouzené (*exceptio rei iudicatae*), ale též je zapovězeno i vést další řízení (prvek *bis*) o tomtéž (prvek *idem*). Proto z pohledu dovolacího soudu je v tomto směru zcela důvodná námitka obžalovaného A.T., že byl porušen zákaz dvojího trestního stíhání pro týž skutek a dvojí rozhodnutí pro totéž jednání, čímž byl naplněn dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. e) trestního řádu. Avšak není pravdou, jak konstatoval státní zástupce, že tato vada se týká výlučně předchozích rozhodnutí, naopak se jednoznačně promítá i do výroku všech rozhodnutí následujících po pravomocném skončení trestního řízení ohledně skutku uvedeného pod bodem 3. prvního zprošťujícího rozsudku soudu prvního stupně, který nabyt právní moci, když proti němu státní zástupkyně nepodala odvolání.
11. Odvolací soud při rozhodování o odvolání státní zástupkyně proti prvnímu zprošťujícímu rozsudku přezkoumával též výrok, proti němuž státní zástupkyně nebrojila svým odvoláním a který tak již v řízení před soudem prvního stupně nabyt právní. Odvolací soud tak nerespektoval stávající právní úpravu řízení o řádném oprávném prostředku – odvolání, založené nikoli na principu revizním, ale na principu vázanosti odvolacího soudu (jako orgánu rozhodujícího o tomto podaném řádném oprávném prostředku) vytýkanými vadami i vymezením napadeného výroku stranou (viz § 254 odst. 1 tr. řádu), který je jen v omezené míře doplňován možností revize za užití principu tzv. *beneficia cohaesionis* (dobrodiní záležející v souvislosti – viz § 261 tr. řádu) a možností přezkoumat i jiný než napadený výrok v intencích § 254 odst. 2 tr. řádu. To ovšem nebyl tento případ a ani odvolací soud na tom svou argumentaci nezaložil. Je tak zřejmé, že odvolací soud svým prvním zrušovacím rozhodnutím (usnesením ze dne 22. 2. 2017) se dopustil uvedené podstatné procesní vady, pokud na základě odvolání státní zástupkyně do výroku o vině pod body 1. a 2. prvního rozsudku soudu prvního stupně zrušil i již pravomocný výrok o vině obsažený pod bodem 3. téhož rozsudku. Tím ovšem došlo k tomu, že bylo dále pokračováno v trestním stíhání, které již bylo předtím pravomocně skončeno zprošťujícím rozsudkem, takové trestní stíhání bylo nepřípustné podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. řádu ve znění účinném do 17. 3. 2017, resp. § 11 odst. 1 písm. h) tr. řádu ve znění právně

účinném. Obžalovaní A.T. a obchodní společnosti XXXXX tak neměli být dále stíháni, nemělo být o skutku pod bodem 3. Ani rozhodováno. Proto v tomto směru nemůže obstát ani napadený rozsudek soudu druhého stupně, jímž bylo pod bodem IV. zamítnuto odvolání uvedených obžalovaných, které se týkalo tohoto žalovaného skutku, stejně tak nemohl obstát ani jemu předcházející zprošťující výrok rozsudku soudu prvního stupně (ze dne 20. 4. 2017). Již jen proto (v této části) je tak důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí, která jsou uvedenou vadou zatížena, stejně tak i zrušovacího usnesení odvolacího soudu ze dne 22. 2. 2017, naopak není z podnětu dovolání obžalovaných důvodu rušit již pravomocný výrok uvedený pod bodem 3. prvního rozsudku soudu prvního stupně ze dne 19. 10. 2016 (to ostatně ani obžalovaní nežádali a nedomáhali se jiného, pro ně výhodnějšího důvodu pro zproštění obžaloby v této části).

12. Nejvyšší soud tedy (i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře – viz zejména shora zmíněné usnesení ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. 5 Tdo 223/2007), jak již bylo výše uvedeno, posoudil i jednání popsaná pod body 1. a 2. obžaloby jako dva samostatné skutky, neboť mají odlišná jednání i následky, jakkoliv spolu do jisté míry v čase a prostoru souvisí, nepřekrývají se navzájem, nemají ani část jednání či následku společnou a není důvod na ně nahlížet jinak, než odděleně. Je pochopitelné, že stát nemůže očekávat, že by z nelegálního obchodu mu byly odváděny povinné platby, čímž by došlo k přiznání nelegálního obchodu. K těmto závěrům, které nakonec použil i odvolací soud ve svém druhém rozhodnutí, dospěl Nejvyšší soud dříve v celé řadě svých rozhodnutí. Tak podle rozhodnutí č. 85/1953 Sb. rozh. tr. zatajení zisku docíleného trestným činem nelze považovat za zkrácení daně, k tomu dospěl Nejvyšší soud i v rozhodnutí č. 53/1974 Sb. rozh. tr., neboť by se tím nutil k oznámení své vlastní trestné činnosti, což je v rozporu se zákazem nucení k sebeobviňování. To samé ve vztahu k výnosu z trestného činu lichvy konstatoval Nejvyšší soud v rozhodnutí č. 30/2006 Sb.
13. V tomto směru se tak jeví být správným první rozsudek soudu prvního stupně ze dne 19. 10. 2016, který v bodě 2. všechny obžalované zprostil obžaloby. Ani v tomto rozsahu tak odvolací soud uvedený rozsudek rušit neměl. V dalším řízení tak bude namíste obžalované znovu pro jednání popsané pod bodem 2. zprostit obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, jak to již dříve soud prvního stupně učinil. Protože ale dovolací soud ohledně tohoto bodu obžaloby rušil jako nesprávná a nezákonná všechna rozhodnutí soudů nižších stupňů následující po prvním rozsudku soudu prvního stupně, nemohl ponechat bez rozhodnutí odvolání podané státní zástupkyní, v rámci postupu podle § 265k odst. 1 tr. řádu proto zrušil i zmíněný první rozsudek soudu prvního stupně v bodě 2., aby soud prvního stupně v dalším řízení mohl stejný výrok znovu vyslovit.
14. Podle Nejvyššího soudu není pochyb, že v nyní posuzovaném případě při stávajících skutkových zjištěních soudu nižších stupňů se jednalo o zahraniční obchod s vojenským materiálem ve smyslu zákona č. 38/1994 Sb. Otázce, zda dodané zboží je vojenským materiálem, věnovaly orgány činné v trestním řízení patřičnou pozornost, v řízení před soudem pak zejména odvolací soud (viz str. 31 odůvodnění jeho rozsudku). Již v přípravném řízení byla vyžádána odborná vyjádření a zprávy od různých institucí (od Úřadu pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti na č. l. 472 trestního spisu, od Generálního ředitelství cel – Celně technické laboratoře na č. l. 470 trestního spisu, od Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany v Brně na č. l. 493-497 trestního spisu), které se podrobně zabývaly zkoumáním, zda se jedná o vojenský materiál ve smyslu § 5 ZZO. Všechny tyto instituce na základě zkoumání zajištěného zboží dospěly k závěru, že se jedná o vojenský materiál ve smyslu zákona č. 38/1994 Sb. V řízení tedy vůbec nevystaly pochybnosti o tom, zda se jedná o vojenský materiál, jak se snaží nyní obhajoba předeštit. Stejně tak postup obžalovaného A.T., resp. XXXXX, v případě, kdy žádali po Licenční správě Ministerstva obchodu a průmyslu vystavení prohlášení o konečném

užití vojenského materiálu dováženého do ČR (mezinárodní importní certifikát pro dovozce XXXXX, konečného uživatele XXXXX. a vývozce XXXXX.) pro zboží, jehož předmětem byly náhradní díly pro pozemní bojová vozidla, jež se zcela shoduje se seznamem ke kupní smlouvě mezi XXXXX, a odpovídá také seznamu zajištěných náhradních dílů celním úřadem (viz Stanovisko Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu na č. l. 476 trestního spisu), svědčí o vědomosti obžalovaných, že se jedná o vojenský materiál. Jinými slovy obžalovaní si byli vědomi toho, že na dovoz daného zboží potřebují patřičné povolení podle zákona č. 38/1994 Sb., a tedy o zboží tohoto druhu sami jednali jako o vojenském materiálu podle zákona č. 38/1994 Sb..

15. Stejně tak důvodně soudy nižších stupňů odmítli verzi, že by obžalovaní V.M. a E.M.Z. nevěděli, že dodání uvedeného zboží ze zahraničí bylo zahraničním obchodem, jak se snažili tito dovozatelé tvrdit. Co je považováno za zahraniční obchod upravuje § 2 ZZO. Byť obě dotčené obchodní společnosti XXXXX jsou českými společnostmi, tj. zřízenými podle českého právního řádu, bylo oběma stranám zřejmé, že předmětem kupní smlouvy (na č. l. 272-282 trestního spisu) je zboží (vojenský materiál v kupní smlouvě specifikovaný), které se nenachází na území České republiky a bude jej potřeba dovést ze zahraničí. Jak vyplynulo ze skutkových zjištění, obchodní společnost XXXXX, resp. za ni V.M. a E.Z.M., poskytovala součinnost k dovozu vojenského materiálu ze zahraničí obchodní společnosti XXXXX, resp. za ni jednajícím A.T., a to již před uzavřením kupní smlouvy z dubna 2014. K těmto skutkovým zjištěním dospěly soudy nižších stupňů na základě provedeného dokazování (k tomu srov. také argumentaci odvolacího soudu na str. 38 odůvodnění jeho rozsudku). Obžalovaný A.T. podle soudy nižších stupňů zjištěného skutkového stavu plnil v celé transakci zprostředkovatelskou úlohu, v čemž mu (především při zajištění licence) pomáhala svědkyně O.B., zaměstnankyně obchodní společnosti XXXXX. (jak vyplývá z její svědecké výpovědi), spolupracovala s ním také obžalovaná E.Z.M..
16. Hodnocení provedených důkazů a z nich dovozených skutkových závěrů je soudem prvního stupně věnována náležitá pozornost na str. 25-28 odůvodnění jeho rozsudku, na což navázal odvolací soud na str. 33-39 odůvodnění vlastního rozsudku. Nejvyšší soud tak může plně odkázat na jejich argumentaci. Jejich závěry se zdají být logické, nelze v tomto směru dospět k závěru, že by byly v rozporu s provedenými důkazy, jak obžalovaní naznačovali, natožpak tzv. extrémním, že by jejich skutková zjištění a závěry neměly vůbec oporu v důkazech získaných v rámci dokazování, popř. že by význam některých stěžejních důkazů byl zcela jiný v porovnání s tím, jak jej vyhodnotily soudy nižších stupňů.
17. Nejvyšší soud se rovněž podrobně zabýval námitkami obžalovaných, které uvedli v dovolání týkající se výsledku svědků. Jako vcelku důvodné výhrady obžalovaných Nejvyšší soud uvedl nevyslechnutí svědka P.V., který by mohl uvést podrobnosti k prováděným kontrolám. Nejvyšší soud rovněž konstatoval pochybení nalézacího soudu týkající se předvolávání svědků ze zahraničí. Oproti tomu však konstatoval přečtení výpovědí svědků z přípravného řízení, které bylo provedeno se souhlasem procesních stran, a to konkrétně u svědků V.N.M., V.I.K. a V.B.K. a označili tento postup za možný a zákonný.
18. V rámci závěrečného shrnutí Nejvyšší soud stanovil, jakým způsobem se má pokračovat v jednání u nalézacího soudu, kdy na Krajském soudu v Brně – pobočce ve Zlíně pak bude, aby provedl znovu hlavní líčení a v něm rozhodl o zbývajících skutcích uvedených v obžalobě, o nichž dosud nebylo rozhodnuto, tj. o skutcích č. 1 a 2. Ohledně skutku č. 2 by vzhledem ke shora uvedenému rozboru měl obžalované znovu zprostit obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Dále by se měl zabývat skutkem uvedeným v obžalobě pod č. 1, i s ohledem na postoj stran zvážit, nakolik je třeba zopakovat či doplnit dokazování, případně zda je možno učinit nové rozhodnutí na stávajícím podkladě. Při případném doplnění (či opakování)

dokazování se musí vystříhat shora označených procesních vad. Na základě řádně provedeného dokazování (při plném respektu k zásadám ovládajícím dokazování, jak plynou z právní úpravy a uznávané judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu, zejména pokud jde o tzv. opomenuté důkazy) pak v součinnosti se stranami (zejména státním zástupcem jako veřejným žalobcem) učiní jasné skutkové závěry, a to jak v rovině objektivní, tak i v rovině subjektivní. Své skutkové závěry vyplývající z řádného vyhodnocení důkazů také soud prvního stupně přesvědčivě vysvětlí v odůvodnění svého rozhodnutí způsobem odpovídajícím ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Dospěje-li k závěru, že obžalovaní se daného skutku dopustili a že tento skutek je trestným činem, musí náležitou pozornost věnovat také odůvodnění výroku o trestech, který musí rovněž splňovat parametry ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, a to ve vztahu ke každému obžalovanému individuálně, zvláště a konkrétně, tedy nikoliv paušálně vůči všem obžalovaným, jak to učinil ve svém předchozím rozsudku.

19. V řízení před usnesením Nejvyššího soudu, které je citováno shora, byly provedeny následující důkazy. Jedná se o výsledky obžalovaných, svědků a listinné důkazy.
20. **Obžalovaný V.M.** (bývalý předseda představenstva XXXXX) u hlavního líčení i v přípravném řízení odmítl spáchání trestné činnosti. Obžalovaný v souladu se svojí výpovědí v přípravném řízení uvedl, že ve věci jsou směřovány dva samostatné obchodní případy; jeden se týkal obchodu mezi XXXXX, XXXXX a Ministerstvem obrany Egypta, druhý obchodu mezi XXXXX a Alžírskem, jehož předmětem byly mj. náhradní díly pro systém XXXXX (pásmové vozidlo protivzdušné obrany zaměřené na boj s letectvem). Tyto náhradní díly měly být společností XXXXX dodány předem nasmlouvanými subdodavateli, k čemuž společnost XXXXX měla vyřízeny dovozní licence, avšak vzhledem k tomu, že veškeré požadované náhradní díly nebyly dodány, oslovila společnost XXXXX všechny potencionální partnery se žádostí o dodání těchto náhradní dílů tak, aby byl splněn závazek vůči alžírskému odběrateli. Od pana T. pak dostali nabídku, že jeho společnost (která má povolení k obchodování s vojenským materiálem) náhradní díly pro Alžírsko dodá, a proto byl uzavřen kontrakt č. 05/POD/2014, přičemž V.M. předpokládal, že pan T. zboží doveze legálně – podle zákona. Na kontrakt byla zaplacená záloha 123 000 USD, což byla polovina sjednané kupní ceny, do dne podání výpovědi však zboží dodáno nebylo – dle sdělení pana T. se zboží na Ukrajině vyrábí. Pokud se týká obchodního případu se společností XXXXX a Ministerstvem obrany Egypta, ten probíhal na základě řádně vyřízených licencí, přičemž dodávka, která přišla dne 22. 8. 2014 do Kunovic, obsahovala nějaké zboží navíc, které se nedalo identifikovat. Proto společnost XXXXX napsala ukrajinskému dodavateli XXXXX, a touto společností bylo sděleno, ať si XXXXX se zbožím naloží dle vlastní vůle.
21. Obžalovaný dále u hlavního líčení dodal, že v předcházejícím období docházelo k převzetí zboží od firmy XXXXX přímo na Ukrajině před samotným transportem, kde se vždy zkontroloval stav zboží, počet kusů a další technické náležitosti. V případě, který jest uveden v obžalobě, se však převzetí žádný zástupce firmy nezúčastnil, protože od února do dubna roku 2014 v Kyjevě na Majdanu probíhaly demonstrace, přičemž sklady firmy XXXXX jsou poblíže Majdanu. Zástupcům firmy bylo doporučeno, aby na Ukrajinu s ohledem na bezpečnost nejezdili a proto byla uzavřena s ukrajinskou firmou dohoda o převzetí zboží korespondenčně a následné kontrole až na území České republiky, takže teprve na území České republiky měl být podepsán předávací protokol, vystavena konečná faktura, která by byla zaplacená, a mohlo dojít k proclení zásilky. Samotné zboží bylo převzato za účasti celníků dne 22. 7. 2014 v rámci tranzitního povolení, neboť zboží vstoupilo do České republiky z třetí země a tranzitní zem, v tomto případě Slovenská republika, na hranicích mezi Ukrajinou a Slovenskem vydala tzv. „tranzitku“. Na tranzitní povolení následně přijel kamion na příslušný celní úřad, což bylo v Uherském Hradišti. Celníci pak musí rozpečetit kamion, spočítat bedny, případně kontrolovat jednotlivé součástky.

Po rozpečetění kamionu se převádí tranzitní povolení na tzv. dočasné uskladnění, což jest uskladnění v celním dočasném skladu, který firma XXXXX provozuje. Toto zboží však stále jakoby nebylo na území České republiky, neboť se jedná o celní materiál. Samotná firma však může se zbožím manipulovat, např. otevírat bedny, kontrolovat zboží, ale zboží nesmí vyjmout, případně dát do beden jiné zboží. Na dočasný celní sklad přišlo zboží dne 22. 7. 2014 v 11 hodin dopoledne, což si obžalovaný pamatuje, protože v tuto dobu řešil jinou dodávku zboží od českého subdodavatele a toto převzetí musel přerušit a věnovat se celníkům. Samotné zboží pak leželo ve skladu firmy od 22. 7. do 26. 7. 2014 a po celou tuto dobu pracovníci firmy mohli s bednami manipulovat v rámci podmínek dočasného celního skladu; mohli tedy bedny rozpečetit, prohlédnout si obsah beden, ale nic takového pracovníci neudělali a zjevně tak nepředpokládali, že by v zásilce bylo zboží jiné, než které bylo objednáno. V předcházejících případech bylo zboží vždy řádně a vcelku podrobně kontrolováno, nikoliv jen namátkově, ale kontrolován byl i počet kusů. Pokud by v předcházejících zásilkách bylo více kusů, tak podle názoru obžalovaného by to celníci vždy dohledali. Samotní celníci učinili kontrolu dne 26. 7. 2014, zjistili dodání více zboží, a to i za pomoci pracovníků firmy XXXXX, kteří jim rovněž pomohli odvézt nadbytečné zboží. V žádném případě tak nelze hovořit o nespolupráci s orgány celní správy nebo s policií, protože pracovníci XXXXX dodali těmto orgánům veškeré doklady, které požadovali a poskytli i veškerou součinnost. Obžalovaný posléze odmítl odpovídat na případné otázky.

22. **Obžalovaný A.T.** (bývalý jednatel společnosti XXXXX) ve své výpovědi u hlavního líčení uváděl skutečnosti shodné se svojí výpovědí z přípravného řízení a jednoznačně odmítl spáchání trestné činnosti. Obžalovaný potvrdil uzavření smlouvy za svoji firmu A. se společností XXXXX., kdy se jednalo o zprostředkovatelskou smlouvu, jejímž předmětem bylo zajištění dodávek zboží od obchodních partnerů obžalovaného T. z Ukrajiny. Na základě žádosti společnosti XXXXX hledali dodavatele zboží, které mělo být předmětem dodávky do Alžírsku, přičemž jelikož se jednalo o již nevyráběné náhradní díly, trvalo asi rok či rok a půl než společnost XXXXX z Ukrajiny (společně s XXXXX obchodní partner společnosti XXXXX) sdělila, že zboží našla v nějakých skladech v Bulharsku. Obchod s požadovaným zbožím byl zařízen přes tři společnosti – kyperskou a bulharskou společnost (XXXXX a XXXXX), přičemž důvodem, proč byla do obchodu zařazena kyperská společnost, byly dle společnosti XXXXX daňové záležitosti (kyperská společnost měla platit dvakrát menší daně, tj. 10 procent). Pro uskutečnění tohoto obchodu obdržel od společnosti XXXXX zálohu ve výši 50 %, z čehož si ponechal 10 % jako provizi a zbytek odeslal na účet kyperské společnosti. Kyperská společnost pak vystavila certifikát bulharské společnosti a ta měla zboží dodat společnosti obžalovaného T., tj. společnosti XXXXX. Zboží do dne uskutečnění výsledku obžalovaného dodáno nebylo. Pokud se týká přímého obchodu společnosti XXXXX s ukrajinským dodavatelem, o tom obžalovaný v podstatě nic neví, předpokládá, že jiné zboží se do zásilky dostalo omylem, neboť na Ukrajině je velký nepořádek. Obžalovaný považuje za nesmysl, že by sjednal jakýkoli nelegální obchod, neboť na vše měl licenci. Pokud se týká nepřiznání DPH ze zálohové faktury, k tomuto bodu usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovaný T. využil svého práva a nevypovídal, neboť dle jeho vyjádření se jedná o finanční záležitosti, kterým ne úplně rozumí a které měla na starost paní účetní.

23. Obžalovaný T. u hlavního líčení (č. l. 2059-2061) opět zdůraznil svoji nevinu. Obžalovaný dle své výpovědi s firmou XXXXX spolupracoval několik let; nejprve pomocí firmy, ve které měl společníka, který však sám chtěl firmu ovládnout. Proto obžalovaný založil firmu novou a pokračoval v činnosti spočívající ve zprostředkování, či nákupech vojenského materiálu. Protože se chtěl zúčastnit různých tendrů a nová firma musela mít určitou historii; v této souvislosti obžalovanému radil svědek K.. Při shánění starších součástek byla objevena možnost nákupu v Bulharsku; přitom na součástky nebyla potřeba licence, stačil vývozní certifikát.

Obžalovaný se šel poradit na Licenční správu, následně byl certifikát vypsán na kyperskou společnost a posléze tato společnost jej vystavila bulharské společnosti. S ohledem na nadbytečnou dopravu mezi Bulharskem a Kyprem bylo dohodnuto dopravit zboží přímo. V tuto dobu nastal problém s policií, proto obžalovaný věc zkontroloval s představiteli firmy XXXXX a zboží je do doby jeho výsledku deponováno v Bulharsku. Za zboží byla zaplacená 50 % záloha, kterou obžalovaný zaslal na účet kyperské společnosti. Obžalovaný nejprve vystavoval fakturu sám, zaslal ji do firmy XXXXX, kde ji zkontrolovali a originál předal své účetní. Účetní ale zjistila chybu, proto volala do firmy XXXXX a následně byla faktura přepracována podle zákona, aby byla v pořádku. Po přepracování faktury ji účetní následně přinesla na finanční úřad. Po měsíci byl obžalovaný pozván na finanční úřad na vysvětlení, byla učiněna kontrola a sepsán protokol. V době vystavení faktury obžalovaný jako majitel firmy nebyl plátcem DPH a sám rozhodně neměl žádný úmysl zkrátit daň a ve všem se spoléhal na účetní, která dané záležitosti kontroluje, takže se spoléhal na svědkyni D.H.. Ke společnosti XXXXX se sídlem v Kyjevě svědek uvedl, že tuto společnost zná a sám se zúčastňuje zprostředkování, případně určité formy pomoci při prodeji zboží z této společnosti za určitou provizi okolo 4 %. Co se týče dodaného zboží, které jest uvedeno v bodě 1. obžaloby, pak obžalovaného požádal svědek K., aby zjistil, zda zboží bylo řádně dopraveno a zda bude převzato. V tuto dobu obžalovaný jednal s panem M. a ředitelem firmy XXXXX; se spoluobžalovanými o této věci nejednal. Sám obžalovaný dodávku, resp. její přívoz, jen kontroloval, takže zkontroloval jen, že zboží bylo doručeno, nikoliv jaké zboží bylo doručeno a obsah beden nekontroloval. Následně bylo zjištěno dodání více zboží a obžalovaný požádal o pomoc svědka K., ale výsledkem bylo jen, že představitelé firmy XXXXX z Ukrajiny dali tzv. od celé záležitosti „ruce pryč“. Obžalovaný neví, jaké zboží mělo být v dodávce, takže ani neví, k čemu mělo být použito. V této obchodní věci obžalovaný zprostředkoval obchod mezi firmou XXXXX a XXXXX, za což měl obdržet provizi 4 %. Samotné obchody se zbrojním materiálem trvají i několik let a podle obžalovaného se vesměs jedná o dlouhodobé záležitosti.

24. **Obžalovaná E.Z.M.** (vedoucí referentka divize obchodu s neleteckým materiálem v obchodní společnosti XXXXX) uváděla u hlavního líčení skutečnosti shodné se svou výpovědí v přípravném řízení. Podle obžalované společnost XXXXX měla uzavřen kontrakt s Ministerstvem národní obrany Alžírsko, přičemž v důsledku stornování části nasmlouvaných položek jedním z dodavatelů společnost XXXXX oslovovala různé dodavatele k nahrazení výpadku. Jelikož dlouholetý obchodní partner pan T. (resp. jeho společnost XXXXX) poté přislíbil díly dodat, byla uzavřena kupní smlouva č. 05/POD/2014. Poté, co bylo v zásilce od společnosti XXXXX (určené pro Egypt) zjištěno neobjednané zboží, byla obžalovaná pověřena získáním stanoviska společnosti XXXXX k této záležitosti, přičemž tato společnost po několika urgencích sdělila, že společnost XXXXX má právo samostatně přijímat jakákoli rozhodnutí ohledně této produkce. Jednalo se o větu, kterou společnost XXXXX doplnila na žádost společnosti XXXXX, avšak bylo tomu tak proto, že společnost XXXXX požadovala jasný postoj společnosti XXXXX k tomu, zda chtějí doručené (avšak neobjednané) zboží zpět či nikoli. Pokud se týká kupní smlouvy s panem T., zboží měla dodat společnost XXXXX a poté mělo být odesláno alžírské straně v souladu s platnou existující vývozní licencí. Dle obžalované Z.M. neexistuje žádný důvod, proč by se snažili do ČR dostat zboží nelegálně, neboť – jak již bylo uvedeno – na jeho vývoz byla vydána platná licence.
25. U hlavního líčení obžalovaná zdůraznila, že v rámci obchodů, kdy zboží mělo být dodáno do Egypta, byl nákup náhradních dílů proveden v rámci České republiky. Nejednalo se tak o zahraniční obchod bez povolení nebo licence, ale jednalo se o tuzemský obchod, v rámci kterého se předpokládá, že subjekty mají povolení k obchodování s vojenským materiálem. V případě nákupu zboží tímto způsobem firma XXXXX přijímá zboží na sklad, nabytí materiálu je vždy řádně dokumentováno a v zákonné lhůtě je hlášeno přijetí materiálu Policií ČR. Zboží bylo nakoupeno za účelem dodání dalšímu zahraničnímu dodavateli a vývozní licence již byla

potvrzena. Pokud by společnost chtěla nakoupit zboží mimo Evropskou unii, např. na Ukrajině, musela by zažádat o dovozní licenci u Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu, přičemž Licenční správě je povinná předložit řadu dokladů, a to především platný notifikovaný kontrakt s konečným uživatelem a certifikát konečného uživatele, případně podepsanou kupní smlouvu a poté musí obdržet dovozní licenci. Jelikož zboží bylo nakoupeno v rámci Evropské unie, resp. České republiky, firma XXXXX se nemusela o nic starat, zajišťovat dovozní licenci apod. Firma se nepodílela na nelegálním dovozu. V případě dodávek od firmy XXXXX, byť přes další firmy, společnost XXXXX si přebírala zboží na Ukrajině, s ohledem na politickou situaci však tato praxe nebyla možná. Kamion z Ukrajiny se zbožím přijel do Kunovic 22. 8. 2014 a v celním skladě společnosti se čekalo 4 dny, až se dostaví celníci. V tuto dobu se zásilky nikdo nedotkl, plomby byly neporušeny a teprve při otevření a kontrole se zjistilo, že mezi zbožím je nějaká drobná elektrotechnika, která nebyla součástí řádné dodávky. Zboží bylo celní správou zabaveno a společnost XXXXX byla vyzvána, aby podala v této záležitosti vysvětlení. Obžalovaná byla požádána od vedení firmy, aby zjistila, jakým způsobem se neobjednané zboží v zásilce objevilo. Obžalovaná oslovila firmu XXXXX, která jen obecně uvedla zaslání specifikovaného zboží a přes urgence se k dodání nevyžádaného zboží nevyjádřila. V rámci dodání zboží, které bylo dodáno prostřednictvím firmy spoluobžalovaného T., se spoluobžalovaný T. obrátil na firmu XXXXX se žádostí o sdělení postupu při žádání o licenci nebo importního certifikátu a ukázkou formuláře. V tomto směru poskytla spoluobžalovanému firma XXXXX součinnost, ale s Licenční správou již firma obžalovaného T. komunikovala sama. Pokud se týká plateb, společnost XXXXX v rámci zálohové faktury zaplatila firmě XXXXX 50 % ceny s tím, že zbytek bude dodán po dodání zboží z Bulharska do České republiky. Dodání však doposud nebylo realizováno, takže transakce v hodnotě 240 tis. dolarů nebyla ukončena. Společnost XXXXX zálohu společnosti XXXXX reálně zaplatila a bylo fakturováno plnění i s DPH a platba proběhla včetně platby DPH. Společnost XXXXX následně pravděpodobně uplatnila úhradu DPH v daňovém přiznání, ale obžalovaná tyto skutečnosti jen předpokládá, protože ve společnosti neměla na starosti účetnictví nebo odvody DPH a zastávala funkci vedoucího obchodního referenta. Tyto skutečnosti by mohla zodpovědět finanční ředitelka Š.D.. Obžalovaná uvedla, že spolupráce s obžalovaným T. je dlouhodobá a smlouva s ním uzavřená je obecného charakteru. Spoluobžalovaný vesměs zajišťuje obchody s ukrajinskou stranou, částečně je dozoruje a z obchodů dostává sjednanou provizi. Pokud se týká firmy A., původně společnost XXXXX obchodovala s firmou A. obžalovaného T. a firma XXXXX byla firma nová. Spoluobžalovaný T. však doložil výpis obchodního rejstříku, takže bylo zřejmé, že se jedná o českou firmu a rovněž doložil povolení s vojenským materiálem od Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu. Obžalovaná zdůraznila, že neví, zda v rámci obchodů s Alžírskem byly uzavírány další smlouvy; pokud se týká zboží pro egyptský kontrakt, pak při dodání zboží nebyla, ale u předání byl spoluobžalovaný M. a další kolegyně. Jaká byla celková hodnota tohoto zboží pro egyptský trh, neví, ale zadržené zboží, tedy zboží, které nebylo objednáno, bylo přibližně v hodnotě poloviny dodávky. Hodnota celého kontraktu byla za 240 tis. dolarů. Obžalovaná zdůraznila, že firma nakupuje zboží pro další dodávky a nenakupuje zboží na sklad. Samotná firma neměla nikdy jakýkoliv problém v rámci licenčního řízení, případně platby daní nebo DPH.

26. Obžalovaná u hlavního líčení konaného dne 19. 10. 2016 pak k dotazu soudu (č. l. 2141) uvedla, že emailová korespondence mezi firmou XXXXX a společností XXXXX poté, co bylo dodáno zboží, které bylo nevyžádáno (a které je předmětem obžaloby), byla vcelku rozsáhlá, neboť společnost byla celním úřadem dotazována na dané zboží a bylo žádáno, aby se k určitému datu k celé události vyjádřila. Obžalovaná proto dostala za úkol, aby se dotázala ukrajinské strany, zda ví o dodání zboží, které nebylo vyžádáno a jakým způsobem s tímto zbožím naložit. Odpověď příp. vyjádření, jakým způsobem s tímto zbožím naložit požadovali pracovníci celního úřadu, kteří uváděli, aby v prohlášení ukrajinské strany bylo příp. vyjádření, že zboží nechťejí zaslat zpět a ponechají ho k dispozici v ČR k případnému zlikvidování, které provede celní úřad.



Obžalovaná se několikrát dotazovala společnosti XXXXX, zda se k této situaci může vyjádřit, ale jelikož jejich odpověď neobsahovala, jak se zbožím naložit, tyto dotazy opakovala. V poslední odpovědi se nakonec objevila věta, že souhlasí, aby se zbožím bylo v ČR jakkoliv naloženo. Podle obžalované tato věta pravděpodobně nebyla autentickou součástí původně napsaného dopisu a tuto skutečnost sdělila i svým spolupracovníkům. Podle jejího názoru tato věta byla přičleněna k původnímu dopisu, ale sama obžalovaná tuto skutečnost nemohla nijak ovlivnit. Podle jejího názoru se jedná o dodatek k původnímu konceptu dopisu, a jakým způsobem se dodatek v korespondenci ocitl, svědkyně neví. V této souvislosti soud upozorňuje, že výpověď svědka V.B.K. byla uskutečněna před zahájením trestního stíhání obžalovaných, tedy před doručením usnesení o zahájení trestního stíhání a je procesně zcela nepoužitelná. Soud tuto výpověď v odůvodnění rozsudku uvádí jen z důvodu dokreslení situace, ale v žádném případě s ní nečiní žádné důkazní závěry. Výpověď obžalované ve směru tzv. dodatku v emailové korespondenci z tohoto důvodu není žádným důkazem zpochybněna. Obžalovaná dále uvedla, že od ukrajinské strany dostali seznam zboží, které má obsahovat zásilka doručená v červenci 2014, a v seznamu byly uvedeny věci, které byly předmětem smlouvy (4 nebo 5 egyptských kontraktů) a v seznamu se nenacházel žádný seznam zboží, které by mělo být zasláno navíc a které bylo objeveno celním úřadem. K výpovědi obžalované byl rovněž dotázán obžalovaný A.T., který uvedl, že žádný seznam zboží, které bylo české straně dodáno a kde jsou uvedeny i věci, které byly dodány mimo oficiální objednávku, neobdržel.

27. **Svědék J.F.** (č. l. 2061-2062), který je jednatelem společnosti XXXXX, ve své výpovědi uvedl, že jednatelem je od 30. 3. 2015, přičemž v předcházející době pracoval u Policie ČR (do roku 2010), a to u speciálního útvaru ÚOOZ, který měl mj. na starosti povolování zahraničních obchodů s vojenským materiálem a tzv. prověrky těchto společností. Od policie odešel z důvodu věkového limitu. Nabídku na jednatelství dostal od svého kamaráda, neboť předcházející jednatel ve společnosti údajně firmě škodil a obžalovaný T. potřeboval jednatele, který by měl oprávnění od Národního bezpečnostního úřadu na obchodování s vojenským materiálem, což obžalovaný T. nemá. Podle svědka T. má výrazné obavy ze sledování určitými osobami, a to i včetně policie, takže nejprve si myslel, že svědek byl na něj nasazen od policie. Posléze se tato situace vyřešila. Podle názoru svědka je v daném oboru silné konkurenční prostředí a od konkurence je snaha firmu jakýmkoliv způsobem zlikvidovat. Sám svědek si myslí, že zboží, které bylo v zásilce mimo objednané věci, bylo do zásilky vloženo záměrně za účelem likvidace firmy, neboť firma XXXXX je pro určité firmy nepřijemnou konkurencí v tendrech, přičemž celkově oblast zbrojírenství je oblast vcelku lukrativní. Pokud se týče údajného obcházení daňových povinností DPH, svědek zdůraznil, že firma byla podrobena vícekrát šetření Finančního úřadu Praha 5, jednání se svědek osobně zúčastnil, a to i v některých případech za účasti účetní D.H.. Ve všech případech nebyly zjištěny žádné pochybnosti a doposud společnost nedostala vyrozumění o výsledcích šetření. Na straně druhé nedostala ani žádný příkaz k nějaké úhradě finančních částek. Svědek současně uvedl, že v rámci přípravného řízení nedal svolení účetní společnosti D.H. vypovídat ve věci firmy, stejně jako v přípravném řízení nevypovídal svědek sám, ale u hlavního líčení účetní D.H. může vypovídat. Podle svědka samotné zaslání nevyžádaného zboží, pokud nebyla něčí nedbalost, tak se jednalo o špatný úmysl. Svědka poněkud zaráží neúčast zaměstnance firmy XXXXX na Ukrajině při nakládání materiálu, na straně druhé v době rozhodné na Ukrajině byla válečná situace, takže je tato neúčast vcelku logická. Pokud se týká svědka K., se svědkem se svědek F. nikdy nesetkal, ani s ním nejednal a o této osobě ví od obžalovaného T. v rámci obchodních aktivit při obchodních nabídkách, vyřizování obchodních smluv apod.

28. **Svědkyně D.H.** (č. l. 2111-2112) ve své výpovědi uvedla, že pro společnost A. a následně pro společnost XXXXX dělala a dělá externí účetní, v rámci kteréžto činnosti zpracovává účetní doklady. Faktury pro společnost A. vystavoval obžalovaný T. po založení firmy XXXXX faktury nadále vystavoval. Při vystavení faktury pro firmu XXXXX však ze strany obžalovaného došlo

k omylu, protože fakturu vystavil včetně DPH, ačkoliv společnost XXXXX nebyla plátcem DPH. Po tomto zjištění svědkyně neprodleně informovala firmu XXXXX, a to paní F. a sdělila jí problém s fakturou, kterou označila za fakturu informativní. Paní F. pak navrhla věc řešit v rámci závěrečné faktury, neboť špatně vystavená faktura byla jen 50% zálohová faktura, kdy v rámci závěrečného zúčtování dojde k výměně špatně vystavené faktury a k nápravě v účetnictví. Samotná faktura, která byla vystavena do účetnictví, však nebyla vytisknuta a finančnímu úřadu byla dodána v říjnu nebo listopadu 2015 správná faktura. V rámci šetření byla svědkyně na kontrole na finančním úřadu, kde byl sepsán zápis a následně se již finanční úřad neozval. Po zjištění vadnosti faktury tedy byla vystavena faktura nová, která odpovídala daňovým a účetním zákonům ČR bez DPH, a to přibližně do 1 měsíce od vystavení faktury původní. I v případě nestornování faktury by podle svědkyně státu nevznikla škoda. Svědkyně současně specifikovala fakturu, kdy se jednalo o fakturu ze dne 9. 7. 2014 na částku 123.208,38 USD, přičemž podle svědkyně faktura byla obžalovaným vystavena vč. DPH, neboť obžalovaný byl zvyklý takto faktury vystavovat v rámci firmy A. a neuvědomil si, že firma XXXXX v době vystavení faktury není plátcem DPH.

29. **Svědkyň Š.D.** (č. l. 2112-2113) uvedla, že od roku 2014 je zaměstnankyní společnosti XXXXX. na funkci finanční ředitelka a má tak odpovědnost za ekonomické oddělení, které zpracovává účetní a daňové doklady. Pokud se týká faktury z 9. 7. 2014 na částku 123.208,38 USD, kterou vydal obžalovaný T. za společnost XXXXX, jedná se o zálohovou fakturu, takže se jedná o účetní, nikoli daňový doklad. Společnost XXXXX neuplatnila odpočet DPH v rámci svého daňového přiznání, protože neobdrželi řádný daňový doklad k uhrazené faktuře a bez daňového dokladu nemůže společnost uplatnit odpočet. Z jakého důvodu společnost neobdržela od společnosti XXXXX daňový doklad svědkyně neví. Záloha byla zaplacená podle smlouvy, a to vč. DPH, přičemž celkové plnění by bylo specifikováno až po naplnění smlouvy o dodání zboží. Podle svědkyně na základě předmětné faktury od firmy XXXXX nemohlo dojít ke zkrácení DPH.
30. **Svědék O.R.** (č. l. 2113) ve své výpovědi uvedl, že je zaměstnancem Celního úřadu pro Zlínský kraj a v současné době, jakožto úřední osoba odvolacího orgánu, rozhoduje v odvolacím řízení o odvolání společnosti XXXXX proti platebnímu výměru o doplatku cla. Odvolací řízení probíhá přibližně 5 měsíců a doposud není rozhodnuto, protože nebyly shromážděny všechny relevantní podklady. V současné době je však řízení již ve fázi, kdy úřad vyhodnocuje shromážděné důkazy a shromažďuje podklady pro odůvodnění svého rozhodnutí. Samotné clo bylo vyměřeno z důvodu dopravy zboží pro společnost XXXXX, které nebylo uvedeno v dokladech a které tak podle těchto dokladů by nebylo celně postiženo. Pokud se týká tvrzení společnosti XXXXX, že zboží bylo zasláno bez jejich vědomí a žádosti, tak v rámci celního řízení u společnosti XXXXX existuje objektivní odpovědnost za zboží a na jejich straně je tak důkazní povinnost prokázat dovoz bez jejich vědomí. Pokud se týká obecně o nakládání zboží, které přicestuje do celního skladu, pak zboží, které je vedeno ve zvláštním režimu, se musí ohlásit po ukončení jeho přepravy celnímu úřadu a oprávněný má možnost si zboží zkontrolovat, zda se jedná o zboží, které bylo řádně odesláno a které má obdržet. Celní úřad má možnost si zboží zkontrolovat. Zda má společnost, která si objednala zboží, právo zkontrolovat zboží i bez účasti pracovníků celního úřadu, svědek nevěděl.
31. **Svědék L.C.** (č. l. 2119-2120) uvedl, že je vedoucím celního oddělení územního pracoviště v Uherském Hradišti Celního úřadu pro Zlínský kraj. Svědek nejprve obecně uvedl, že kontroly v rámci dočasného celního skladu buď probíhají v rámci přímé fyzické kontroly zboží, nebo může být provedena jen dokladová kontrola, v rámci které je vycházeno z údajů uvedených v celním prohlášení. Samotné zboží, které bylo doručeno firmě XXXXX, bylo v dočasném skladu již 4 dny před samotnou kontrolou a podle svědka, pokud by z beden, kde zboží bylo

uskladněno, část zboží bylo vyňato, pak provedená kontrola by pravděpodobně tuto skutečnost nezjistila. Samotná kontrola proběhla dne 26. 7. 2014 přibližně v době od 8 do 12 hodin dopoledne a společnost, resp. její pracovníci byli po kontrole uvědomeni asi okolo 7. hodiny ránní, přibližně jednu hodinu před kontrolou. V rámci kontroly bylo zkontrolováno 29 beden a během kontroly bylo nalezeno zboží, které nebylo uvedeno v celním prohlášení a nebylo uvedeno ani na fakturách. Samotné zboží byly elektrosoučástky pro radarové a protiletectvé systémy. Jak zboží bylo zabalené, si již svědek přesně nepamatuje, pravděpodobně v papírech příp. igelitových sáčcích. Zboží bylo uskladněno v různě velkých bednách a vše bylo zapečetěno pouze jednou plombou od slovenského celního úřadu. Bedny byly uzavřeny jinak závěry v rámci klasických olůvek. Pokud by společnost chtěla zboží prohlédnout před celní kontrolou, pak na straně společnosti není oznamovací povinnost. Samotné zboží bylo podle laického pohledu svědka běžnou elektronikou a svědek, který není odborník, tak nemůže určit, zda se jednalo nebo nejednalo o vojenský materiál, příp. zda tyto věci mohly být použity i v rámci nevojenských činností. Svědek označil kontrolu za standardní, která byla provedena na základě žádosti od pracovníků Celního úřadu pro Olomoucký kraj. Podnět zdůvodněn nebyl. V rámci celního řízení běžně bývají prováděny kontroly obdobného zboží, a to přibližně v rámci 1/3 dodávek. V jakém rozsahu přesně kontroly probíhají či probíhaly u společnosti XXXXX, svědek neví, a proto soud svědka požádal o dodání dokladů, ze kterých by tyto skutečnosti mohly být zjištěny. Při kontrole dne 26. 7. 2014 se zástupci firmy XXXXX chovali zcela normálně bez jakékoliv nervozity. Firma po zjištění dodání zboží, které nebylo objednáno, nabídla součinnost a část zboží byla za celní úřad zavezena automobilem ve vlastnictví firmy XXXXX.

32. **Svědék T.S.**(č. l. 2115) uvedl, že se zúčastnil předmětné kontroly jako pracovník celního úřadu. Z jeho strany se jednalo o první kontrolu obdobného typu a z jakého důvodu, příp. na základě jakého podnětu byla prováděna, svědek neví. Při příjezdu do dočasněho celního skladu byli na místě přítomni zástupci společnosti XXXXX, kteří se chovali zcela normálně. Zda byli dopředu o kontrole informováni, svědek neví. Samotná zásilka byla umístěna v bednách bez pečeti. Jak bylo zboží baleno, příp. specifikace tohoto zboží, si svědek již nepamatuje.
33. **Svědék F.P.**(č. l. 2115-2116) jako pracovník celního úřadu se zúčastnil předmětné kontroly zboží, které obdržela společnost XXXXX. Zboží bylo uloženo v dřevěných bednách, svědek již neví, zda tyto bedny byly zapečetěny. Bylo nalezeno zboží, které nebylo uvedeno v dodacích fakturách. Část zboží, které ve fakturách uvedeno nebylo, bylo odvezeno jednak v automobilu celní správy, jednak v automobilu společnosti XXXXX na celní úřad. Podle svědka se kontroly běžně před samotnou kontrolou hlásí zástupcům společnosti, přičemž zboží, které bylo zkontrolováno, bylo v celním skladu již 4 dny před samotnou kontrolou. Pokud část zboží byla z beden, kde byly uskladněny, vyňata, tak tato kontrola by tuto skutečnost nezjistila. V předcházejícím období nebyly nikdy zjištěny žádné pochybení u společnosti XXXXX. Svědek přesně neví, jak často byla prováděna kontrola u společnosti XXXXX, ale odhaduje četnost těchto kontrol na 1/3 dodaného zboží.
34. **Svědék R.S.**(č. l. 2116) ve své výpovědi uvedl, že pracuje jako vedoucí oddělení vojenského materiálu na Licenční správě Ministerstva průmyslu a obchodu, kde mj. kontrolují plnění ustanovení zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Svědek byl dotazován k licenčnímu řízení v rámci obchodu s vojenským materiálem. Uvedl, že v případě dovozu vojenského materiálu z Bulharska přes Kypr do České republiky pak s ohledem na skutečnost členství Bulharska a Kypru v EU od poloviny roku 2012 se vztahuje na tento dovoz implementované nařízení EU o zjednodušených transferech v rámci EU, co se týče vojenského materiálu. Příjemci z ČR pak stačí jen vydané povolení na konkrétní země, s nimiž má možnost obchodovat v rámci vojenského materiálu. Svědkovi byla předložena licence Ministerstva průmyslu a obchodu, která je založena ve spisu (č. l. 2103-2104) a po prohlédnutí svědek

konstatoval možnost vývozu vojenského materiálu v rámci daného povolení, příp. dovozu daného materiálu, neboť dané povolení zahrnuje jak Bulharsko, tak Kypr a další licence již není potřebná. Společnost tak nemusela podávat žádnou žádost, neboť transfer daného materiálu je v zákoně charakterizován jako přesun vojenského materiálu od dodavatele k příjemci, přičemž český subjekt vždy následně provádí vývoz mimo ČR. Pokud se týká firem z Bulharska a Kypru, tak v rámci dovozu do ČR si musí vyřídit vlastní vývozní transferní licenci. Samotné zboží, které bylo zajištěno, je zbožím, se kterým společnost XXXXX běžně obchoduje a po novele toto zboží může být obchodováno bez omezení. Svědek k dotazu posléze se obecně vyjádřil k praktikám v rámci konkurence firem obchodujících s vojenským materiálem, přičemž uvedl, že převážná část firem obchoduje v souladu se zákonem a v rámci řádného obchodního jednání. Při lukrativních zakázkách však dochází i takzvaně k podpásovému jednání.

35. **Svědék L.M.**(č. l. 2117) ve své výpovědi uvedl, že pracuje na Licenční správě Ministerstva průmyslu a obchodu jako referent státní správy na oddělení vojenského materiálu, kde se zabývá licenčním řízením. Pokud se týče společnosti XXXXX, tento název je mu povědomý, ale nepamatuje si na konkrétní licenční řízení. S obžalovaným T. se za dobu své pracovní činnosti setkal asi 2x na licenční správě v rámci konzultace, která se pravděpodobně týkala formální stránky podání žádosti, bližší skutečnosti si však nepamatuje. Dané konzultace jsou zcela běžné a poskytují se v rámci součinnosti k řádnému vyplnění formuláře. Bližší skutečnosti týkající se trestního řízení svědek nezná.
36. **Svědkyně H.H.**(č. l. 2117) uvedla, že pracuje na Licenční správě, odboru vojenského materiálu, kde zpracovává dokumentaci k licencím. V rámci své pracovní aktivity se setkala se společností XXXXX v rámci licenčního řízení. Svědkyně neuvedla žádné skutečnosti, které mají vztah k trestnímu řízení.
37. **Svědék V.B.K.**(č. l. 698-700), jehož výpověď byla u hlavního líčení se souhlasem procesním stran čtena, ve své výpovědi uvedl, že od prosince 2013 pracuje ve funkci zástupce generálního ředitele státní společnosti pro export a import, produkce a služeb vojenského a speciálního určení u XXXXX, přičemž se státním podnikem specializovaná zahraničněobchodní firma XXXXX má uzavřenu řadu komisních smluv na dodávku zboží. Svědkovi byla předložena kopie dopisu, která měla být zaslána české společnosti XXXXX. dne 24. 9. 2014 a který byl předložen celním orgánům ČR. V souvislosti s tímto dopisem byl dotázán, zda v originálu dopisu jest zápis „máte právo samostatně přijímat jakékoliv rozhodnutí ohledně této produkce“. Svědek uvedl, že v originále dopisu tato slova uvedena nejsou a neví, kde se v zápise o dopise, který byl předložen celním orgánům ČR, tato slova vzala.
38. **Svědék V.N.M.**(č. l. 850-853), jehož výpověď byla u hlavního líčení se souhlasem procesních stran čtena, uvedl, že je vlastníkem firmy XXXXX, jejímž předmětem je vývoz, dovoz a transfer zbraní. S obžalovaným T. uzavřel smlouvu prostřednictvím „XXXXX“ LTD. Kypr na vývoz elektronických náhradních dílů, přičemž posledním příjemcem měla být firma XXXXX. ČR, což je patrné z textu povolení pro transfer č. 012636/16.9.2014. Jak měly být díly využity, svědek neví, ale jednalo se o dodávku standardních dílů, a to kondenzátorů, diod, tranzistorů, transformátorů a dalšího podobného zboží. Svědek s ohledem na uzavření kontaktu s T. požádal ministerstvo ekonomiky, energetiky a turismu o povolení transferu, které obdržel. Jako zálohu obdržel od T. částku 7.000 USD. Svědek v Bulharsku (svědek zde žije a má zde sídlo firma) požadované díly nenašel, proto se obrátil na Ukrajinu, kde od jedné firmy dostal příslib poskytnutí dílů. Doposud žádný díl dovezen do ČR nebyl. Svědek nezná představitele firmy XXXXX, ani nehovořil s jejími představiteli a jednal jen s T. v rámci telefonických hovorů a Skypu, osobně se nepotkali. Pokud se týká emailu ze dne 14. 4. 2014, zda může T. pomoci při nákupu náhradních dílů mimo uzavřenou smlouvu, pak svědek sdělil, že nákup v Bulharsku

nemůže realizovat a že nutné se zaměřit na Ukrajinu. Svědek sice zná firmy XXXXX, XXXXX a XXXXX z Ukrajiny, ale nikdy s nimi neobchodoval a osobu jménem V.I.K. nezná. Rovněž nezná firmu XXXXX. Kypr a T. s ní jednal sám. Mezi firmou svědka a T. byla uzavřena smlouva ve výši do 7.000 USD a další okolnosti prodeje těchto dílů svědek nezná. Pokud se týče emailu ze dne 26. 8. 2014, tuto zprávu zaslal svědek T. s garancí, že zcela jistě dostane povolení k transferu od Ministerstva ekonomiky v termínu do 10. 9. 2014 a současně by k tomuto termínu zaslal fakturu na platbu 7.000 USD. V uzavřené smlouvě č. 2014/05-08 není uveden termín dodání a doposud nedošlo k proplacení, neboť smlouva nebyla realizována. S dalším emailem ze dne 3. 11. 2014 v příloze svědek zaslal protokol o předání a převzetí s žádostí, aby ho T. přeložil do angličtiny a předal firmě XXXXX s tím, že až svědek bude mít všechny požadované díly, požádá o jejich převzetí v Bulharsku v Blagoevgradu, kde je nutno mít s sebou výše uvedený protokol. Smlouva však doposud realizována nebyla. Současně svědek předložil doklady související s danou smlouvou.

39. **Svědék V.I.K.** (č. l. 946-950), jehož výpověď byla se souhlasem procesních stran čtena, ve své výpovědi uvedl, že je od roku 2008 ředitelem státního podniku XXXXX. Svědek zná obžalovaného T. i českou společnost XXXXX, se kterou společnost, kde je ředitelem, uzavřela smlouvu. Rovněž firma XXXXX. je svědkovi známá, ale s touto firmou nebylo obchodováno. Svědek rovněž zná V.M. a jeho bulharskou firmu, ale nezná kyperskou společnost XXXXX. Svědek uvedl, že nevedl žádné jednání ohledně náhradních dílů, které jsou uvedeny v příloze 1 (viz spisový materiál) a svědek nezná žádné emailové zprávy z firem, o kterých vypovídal výše. Svědek nespecifikoval, o jakých dodávkách zboží uzavřel smlouvy s T., příp. o čem jednal s obžalovanou Z.M. při jednání v podniku XXXXX.
40. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, předložila nalézacímu soudu u hlavního líčení dne 19. 10. 2016 protokol o výsledku **svědkyně P.S.** (č. l. 2135-2136), který byl se souhlasem obou procesních stran u hlavního líčení přečten. Svědkyně ve své výpovědi uvedla, že je ředitelkou společnosti XXXXX, která je obstaravatelem služeb společnosti XXXXX. a také společnosti D. A. XXXXX, která je jednatelkou společnosti XXXXX., takže může tuto společnost zastupovat. Pokud se týče smlouvy ze dne 12. 5. 2014 mezi společnostmi XXXXX a XXXXX (obžalovaného T.) pak smlouva byla uzavřena a povaha smlouvy je v souladu s činností společnosti. Firma XXXXX je známa jen jako kupec náhradních dílů od společnosti XXXXX a účast společnosti XXXXX byla realizována na základě příkazu skutečného vlastníka společnosti XXXXX. Samotní obžalovaní T., M. a Z.M. však svědkyni známi nejsou, resp. jsou známi jen z uzavřených smluv. Samotná společnost nikdy neprojednávala dodávku náhradních dílů a účast byla omezena pouze na plnění smlouvy mezi společnostmi XXXXX a XXXXX. Rovněž nebyl navázán přímý kontakt s V.M., který je generální ředitel společnosti XXXXX, se kterou byla rovněž uzavřena kupní smlouva. Společnost neměla nikdy žádný přímý nebo nepřímý kontakt na ukrajinské společnosti XXXXX, XXXXX, příp. na osobu V.I.K.. Svědkyni nejsou známy žádné podrobnosti týkající se jednání nebo dodání zboží mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, ale samotnou smlouvu svědkyně označuje za standardní s běžným ziskem. Svědkyně nesdělila, kdo je reálným vlastníkem společnosti XXXXX. K dotazu soudu státní zástupkyně uvedla, že nebylo zjištěno, která osoba je reálným vlastníkem společnosti XXXXX.
41. V průběhu hlavního líčení byly provedeny **listinné důkazy** navržené obžalobou a dále byly vyžádány další listinné důkazy, které rovněž soud zmíní. Pokud se týká důkazů, které byly shromážděny v přípravném řízení, soud nejprve uvede důkazy, které byly již uvedeny v obžalobě, na základě kterých byla dovozována vina obžalovaných.

42. Trestní řízení bylo zahájeno na základě **oznámení Celního úřadu pro Zlínský kraj**, přičemž ze spisového materiálu tohoto úřadu především vyplývá, že dne 22. 8. 2014 byla ve skladu v areálu společnosti XXXXX na adrese XXXXX, zajištěna dodávka zboží směřujícího z Ukrajiny do ČR. Odesílatelem kontraktu byla na ukrajinské straně společnost XXXXX se sídlem Kyjev, XXXXX a příjemcem na české straně obchodní společnost XXXXX. V průběhu kontroly dovezeného zboží (proběhnulší dne 26. 8. 2014) přítomní pracovníci Celního úřadu pro Zlínský kraj zjistili, že součástí této dodávky (která odpovídala pěti sjednaným kontraktům a ke které se vztahovalo celkem 7 vojenských dovozních či rovněž vývozních licencí pro Ministerstvo obrany Egypta) bylo i zboží (vesměs elektrosoučástky jako transformátory, tlumivky, kondenzátory, cívky, snímače, rezistory, diody, ventily, relé a další elektromateriál v celkovém počtu 680 dílů), na jehož dovoz Licenční správou Ministerstva průmyslu a obchodu ČR nebyla vydána licence. Celní úřad proto rozhodl o předběžném opatření – zajištění věcí společnosti XXXXX. Společnost XXXXX na základě tohoto opatření Celnímu úřadu sdělila, že zboží, které se v doručených bednách nachází „navíc“, není jejím zbožím – toto zboží po ukrajinském dodavateli nepoptávali a sami tedy dodavatele (XXXXX) vyzvali, aby jim sdělil, z jakého důvodu bylo toto zboží do dodávky připojeno. Ukrajinský dodavatel měl následně písemně sdělit, že ke zboží, které bylo do České republiky doručeno, nemá žádný vztah a že tedy společnost XXXXX může v souvislosti s tímto zbožím přijmout jakékoli řešení.
43. **Celní úřad** v souvislosti s dovozem zájmového zboží dále konstatoval, že dle Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), je oprávněn vymáhat případný celní dluh jak od společnosti XXXXX, která se zúčastnila protiprávního vstupu zboží, tak i od společnosti XXXXX, která zboží získala nebo držela. Dle čl. 202 celního kodexu totiž celní dluh vzniká protiprávním vstupem zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství, přičemž jeho dlužníky mohou být jak osoba, která protiprávní vstup zboží uskutečnila, tak i každá osoba, která se zúčastnila protiprávního vstupu zboží a byla, nebo měla si být vědoma, že tento vstup je protiprávní, jakož i každá osoba, která dotčené zboží získala nebo držela a která si byla, nebo si měla být vědoma v době získání nebo přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně. K námitce obžalované XXXXX, týkající se osvobození dovozu z Ukrajiny od cla, Celní úřad pro Zlínský kraj uvedl, že od 23. 4. 2014 skutečně došlo k jednostrannému preferenčnímu opatření snížení nebo odstranění cel a kvót na dovoz zboží pocházejícího z Ukrajiny do EU, avšak tento preferenční režim je podmíněn dodržováním pravidel o původu zboží. Jak již bylo uvedeno, celní dluh v projednávané věci vznikl v důsledku protiprávního vstupu zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství, důkazy původu nebyly zjištěny, a proto na toto zboží preferenční režim není možné uplatnit. Celní úřad pro Zlínský kraj rovněž **vyčíslil celkovou výši celního dluhu, a to částkou 104 518 Kč** (vyměřeno společností XXXXX dne 22. 10. 2015).
44. K otázce daně z přidané hodnoty ve svém **odborném vyjádření znalec z oboru ekonomika, odpovědní účetní evidence, odpovědní daň, Ing. Z. Š.** mj. uvedl, že u zálohové faktury je plátce povinen přiznat daň z přidané hodnoty, a to ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty (podle toho, který den nastane dříve). V případě zálohové faktury znějící na částku 123 208,38 USD tedy měla být přiznána a odvedena daň ve výši 21 383,2725 USD (přepočtený na Kč dle kurzu ke dni úhrady, tj. k 23. 7. 2014, kdy kurz ČNB zněl 20,391 Kč za 1 USD), tj. 436 026,31 Kč.
45. Ze zprávy **Finančního úřadu pro hlavní město Prahu** vyplývá, že společnost XXXXX je registrována k DPH od 8. 8. 2014, přičemž tato společnost vystavila zálohovou fakturu ve výši 123 208,38 USD pro odběratele XXXXX a daň z přidané hodnoty z této zálohové faktury nepřiznala a neodvedla, a to přesto, že zálohová faktura č. 2014/CZ06 obsahovala údaj o dani z přidané hodnoty a podle § 108 odst. 1 písm. i) zákona o DPH tedy byla osobou povinnou

přiznat daň, neboť tuto daň na svém dokladu vyčíslila. Společnost XXXXX byla povinna nejpozději k 25. 8. 2014 podat daňové přiznání k DPH a daň uhradit, což však neučinila.

46. V průběhu prověřování a následného vyšetřování bylo nepochybně zjištěno, že V.M. jako předseda představenstva společnosti XXXXX a A.T. jako jednatel společnosti XXXXX uzavřeli v Praze (v přesně nezjištěné době pravděpodobně v měsíci dubnu 2014) kupní smlouvu č. 05/POD/2014 mezi prodávajícím XXXXX a kupujícím XXXXX, jejímž předmětem byly elektronické náhradní díly pro pozemní bojová vozidla XXXXX a XXXXX. Existenci této smlouvy ostatně ani nikdo z obžalovaných nerozporeje. Samotná smlouva (jakož i další materiály – mj. zálohová faktura č. 2013/CZ06 a Záznam z osobního jednání dne 10. 7. 2014) byla zajištěna při **prohlídce jiných prostor v kancelářích společnosti XXXXX**, přičemž originál smlouvy není opatřen datem podpisu smlouvy a chybí lhůta dodání zboží. Před uzavřením této smlouvy byla obchodní operace na žádost obžalované Z.M. schválena obžalovaným M., jak vyplývá z Žádosti o schválení obchodní operace, která byla T. podepsána dne 1. 4. 2014. Ze Záznamu z osobního jednání ze dne 10. 7. 2014 pak vyplývá, že zboží dle této kupní smlouvy by mělo být společností XXXXX společností XXXXX dodáno v první polovině srpna 2014. Zálohová faktura společnosti XXXXX byla vystavena dne 9. 7. 2014 a dne 22. 7. 2014 byla společností XXXXX uhrazena (dle výpisu z účtu společnosti XXXXX).
47. V přípravném řízení bylo vyžádáno **vyjádření Úřadu pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti** pod č.j. 147-2/2014-1419, ze kterého vyplynulo, že část zadrženého zboží, konkrétně díly s označením GS4.756.003 (položka 15 a 31 soupisu), GS3.669.221 (položka 18 soupisu), DID-05U (položka 19 soupisu) a LN14 (položka 55 soupisu) jsou elektrosoučástky použité v původní verzi protiletadlového raketového kompletu 2K12-KUB. Ostatní zajištěné zboží lze považovat za materiál „vícenásobného určení“, který je většinou v protiletadlovém raketovém kompletu 2K12-KUB rovněž použit. Vyskytuje se však i v jiných druzích vojenské techniky a může být použit i v komerční technice ruského původu. S ohledem na toto vyjádření vydalo **Generální ředitelství cel** dne 12. 1. 2015 stanovisko, podle kterého jsou shora uvedené díly jednoznačně vojenským materiálem ve smyslu § 5 zák. č. 38/1994 Sb. a lze je zařadit pod položku SVM 5 písm. b) přílohy č. 1 vyhl. č. 210/2012 Sb. Nad rámec takto opatřených informací k charakteru zboží bylo vypracováno rovněž **odborné vyjádření Fakulty vojenských technologií Univerzity obrany v Brně**, které se ve svých závěrech v podstatě shoduje s Úřadem pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti. Navazující zpráva Licenční správy Ministerstva obchodu a průmyslu ze dne 16. 2. 2015 pak konstatuje, že na základě požadavku společnosti XXXXX ze dne 19. 5. 2014 správní úřad vystavil prohlášení o konečném užití vojenského materiálu dováženého do ČR (mezinárodní importní certifikát – IIC č. 135/2014 – pro dovozce XXXXX, konečného uživatele XXXXX a vývozce XXXXX, jehož předmětem jsou náhradní díly pro pozemní bojová vozidla v počtu 680 ks, specifikované v příloze), v rámci kterého je seznam náhradních dílů uvedených v příloze č. 1 smlouvy č. 01/AVET/2014 ze dne 12. 5. 2014 zcela totožný se seznamem náhradních dílů zajištěných Celním úřadem pro Zlínský kraj dne 22. 8. 2014 (ve skladu v areálu společnosti XXXX a.s.). Z těchto údajů pak podle obžaloby jednoznačně vyplývá, že zajištěné náhradní díly jsou vojenským materiálem ve smyslu § 5 zák. č. 38/1994 Sb.
48. V přípravném řízení bylo dále vyžádáno **odborné vyjádření Úřadu pro obrannou standardizaci, katalogizaci a státní ověřování jakosti**, ze kterého podle obžaloby vyplývá, že zajištěné náhradní díly v podstatě **korespondují** s požadavkem na dodávku náhradních dílů obsaženým ve smlouvě č. 05/POD/2014, tj. ve smlouvě uzavřené mezi prodávajícím XXXXX a kupujícím XXXXX. Jestliže se přitom takto část zajištěných dílů nepodařilo identifikovat (jedná se však pouze o zcela nepatrnou část), není tomu tak proto, že by bylo vyloučeno, že i tyto díly byly ve smlouvě mezi XXXXX a XXXXX sjednány, nýbrž pouze proto, že se jedná o vojenský

materiál vyráběný před mnoha desítkami let, který již v současné době v ČR není nikdo schopen ztotožnit.

49. V přípravném řízení byly provedeny rovněž **operativní úkony, spočívající v odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a ve sledování osob a věcí** – týkající se e-mailových adres užívaných obžalovanými. Takto byla dopodrobna zadokumentována aktivita obžalovaných, kteří prostřednictvím e-mailové komunikace domlouvali způsob opatření zájmového zboží. Z e-mailové komunikace pořízené v rámci sledování adresy [XXXX@XXXX.org](mailto:XXXX@XXXX.org) vyplývá, že obžalovaný A.T. (s vědomím obžalovaných Z.M. a M.) objednal požadované zboží bez potřebné licence od ukrajinské obchodní společnosti XXXXX, když byl dne 14. 4. 2014 informován, že díly jsou na Ukrajině. Obchod z Ukrajiny se obžalovaný T. podle obžaloby následně snažil zlegalizovat opatřením fiktivních smluv mezi společnostmi XXXXX (Kypr) a XXXXX a mezi XXXXX(Bulharsko) a XXXXX (Kypr), které byly podkladem pro vydání mezinárodního importního certifikátu č. 135/2014. Přílohy smluv mezi všemi těmito účastníky jsou přitom zcela totožné (včetně pořadových čísel a množství součástí) s přílohou smlouvy č. 05/POD/2014, mění se však výše kupní ceny a to až na částku 5.000 USD. V těchto smlouvách, které obžalovaný A.T. za společnost XXXXX uzavíral v měsíci květnu 2014, je přitom rovněž uveden termín dodání zboží 120 dní, což odpovídá jeho faktickému dovozu do ČR. Jak již bylo uvedeno, snahy obžalovaného A.T. o budoucí legalizaci zmíněného zboží v České republice byly úspěšné, jelikož se mu podařilo postupem zadokumentovaným v jeho emailové komunikaci opatřit zmíněný importní certifikát č. 135/2014 pro dovozce XXXXX, a konečného uživatele XXXXX Podle obžaloby pro případ, že by celní orgány nezmařily dovoz vojenského materiálu, by tedy společnost XXXXX měla k dispozici oficiální dokument, kterým by prokázala legalnost obchodu s vojenským materiálem, přičemž v případě vykázaného porušení zboží z jiného členského státu EU (na základě fiktivních smluv s XXXXX z Kypru a XXXXX z Bulharska s fiktivní kupní cenou) nepodléhá rozhodnutí o povolení licenci (ani clu). Obžaloba dále v rámci těchto listinných důkazů dodala, že poté, co byly náhradní díly v České republice celními orgány zajištěny, obě společnosti (XXXXX a XXXXX) se od těchto náhradních dílů distancovaly, avšak ve vzájemné komunikaci hledaly způsob, jak celou věc vyřešit, což se podle obžaloby odrazilo mj. v doplnění původního vyjádření společnosti XXXXX pro společnost XXXXX, kdy konkrétně byla doplněna mj. věta „Máte právo samostatně přijímat jakákoliv rozhodnutí ohledně této produkce“. V této souvislosti soud opětovně poukazuje na skutečnost, že výpověď svědka K. není procesně použitelná.
50. V rámci prohlídek kanceláří společnosti XXXXX byl nalezen mj. záznam z osobního jednání mezi obžalovanými M. a T. ze dne 10. 7. 2014, v rámci kterého T.informoval M., že k dodání zboží ze smlouvy 05POD2014 dojde v první polovině srpna 2014. Dne 13. 8. 2014 pak E.Z.M. poslala T. zprávu označenou „expedice zboží pro Alžírsko“, přičemž v textu emailu se zmiňuje o diskuzi o odeslání zboží navrhnutým způsobem, když rozhodnutí má v kompetenci M. jako předseda představenstva a obchodní ředitel. Dne 21. 8. 2014 byl na email T. zaslán email od ukrajinské společnosti XXXXX, v němž je uveden seznam dílů na techniku XXXXX a XXXXX (odpovídající seznamu dílů dle kupní smlouvy č. 05/POD/2014, a to včetně pořadových čísel a množství jednotlivých typů zboží) s tím, že zboží bylo odesláno dne 18. 8. 2014 a nachází se v bednách č. 1/7, 2/7, 4/7 a 5/7 (v uvedených bednách přitom bylo nelegální zboží celními orgány skutečně zajištěno).
51. V rámci podané obžaloby byl dále uveden bližší popis zbraní, pro které měly být náhradní díly určeny, **stroj ZSU-23-4 (XXXXX)** je lehce pancéřovaný, samohybný protiletadlový systém, vybavený radarem, **stroj 2K12 M2 KUB (XXXXX)** je pozemní samohybný taktický protiletadlový raketový komplet krátkého dosahu, určený především k ničení letadel, vrtulníků



a řízených střel s plochou dráhou letu v malých a středních výškách. Oba tyto stroje byly zavedeny do výzbroje sovětské armády v 60. letech 20. století.

52. V průběhu hlavního líčení byla soudem vyžádána zpráva od Celního úřadu pro Zlínský kraj k předcházejícím kontrolám zboží, které dovážela společnost XXXXX, a to od roku 2012 do roku 2016. Z předmětné zprávy (č. l. 2123-2127) soud zjistil, že v daném období bylo přijato celkem 34 dovozů se 78 položkami, u kterých bylo provedeno celkem v 18 případech malé celní řízení, v rámci kterého jsou kontrolovány jen předložené doklady. Dále bylo provedeno celkem 15 velkých celních řízení, které jsou zaměřeny na důkladnou a všestrannou kontrolu celních prohlášení připojených a souvisejících dokladů. V jednom případě bylo provedeno velké celní řízení, v rámci kterého při společné koordinované činnosti specialistů byla kontrola zaměřena na důkladnou a všestrannou kontrolu zboží, celních prohlášení, připojených a souvisejících dokladů s využitím dostupných prostředků, znalostí. U kontroly zboží pak byli přítomni všichni specialisté.
53. Obhajoba ve věci předložila rozhodnutí o vydání povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem, které vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, Licenční správa (č. l. 2103-2104) pro firmu XXXXX, v rámci kterého bylo vydáno povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem, mj. pro pozemní vozidla a jejich součásti, dále letadla, tedy pro vojenský materiál, který byl přepravován a je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku. Pokud se týče povoleného teritoriálního zaměření, jedná se o velké množství zemí mj. Alžírsko, Egypt a další. Obhajoba dále ve věci předložila zálohovou fakturu (č. l. 2105-2106), kterou vydala firma XXXXX, ve které je uváděn odběratel firma XXXXX a dále odpověď firmy XXXXX, na výzvu k podání daňového přiznání (č. l. 2108), v rámci které jest uvedeno, že zálohová faktura je výzvou k zaplacení 50 % ceny zboží, přičemž odběratel XXXXX si DPH z uvedené zálohové faktury neuplatnil jako odpočet ve svém přiznání k DPH za červenec 2014, ani v následujících obdobích. Citovanou zálohovou fakturu neuznal za daňový doklad a postupoval v souladu se zákonem o DPH. Stát tak nemusel odvádět tomuto odběrateli odpočet daně, tj. státu nevznikl žádný škodlivý následek, takže nelze postup společnosti označit za daňový únik.
54. V rámci důkazního řízení po prvním rozhodnutí Vrchního soudu se nalézací soud snažil vyhovět pokynům odvolacího soudu týkajících se doplnění dokazování. Z tohoto důvodu byla vyslechnuta **svědkyně O.B.** (č. l. 2294), která ve své výpovědi uvedla, že ve společnosti XXXXX pracuje na pozemní divizi a stará se o licence, takže v rámci týmu logistiky má na starosti vypracování a hlídání platností všech licencí, které divize v současnosti má. Úkoly bývají zadávány z jednotlivých oddělení prostřednictvím M. nebo její kolegyně a svědkyně po konzultaci se svým bezprostředním nadřízeným M. následně podává žádosti na Licenční správu. V rámci svého pracovního zařazení nejedná se zástupci jiných společností - obchodních partnerů zaměstnavatelské společnosti svědkyně. Pokud se týká obžalovaného T., svědkyně se s ním setkala jen jednou, a to na základě žádosti ze strany M., kterým byla požádána, aby T. vysvětlila praxi v rámci podání žádosti o licenci s ohledem na nové formuláře, kdy v tuto dobu několik měsíců bylo nutné podávat elektronické žádosti přes datovou schránku na Licenční správu. Svědkyně uvedla, že v době rozhodné nevěděla o nákupu nebo prodeji materiálů od společnosti T., který jí byl nejprve představen jen jménem, následně jí byla předána vizitka a svědkyně obžalovanému nabídla předvyplnění formuláře, který však nemohla zcela vyplnit, neboť neměla konkrétní informace. S T. nehovořila o žádné konkrétní dodávce, takže nemohla podrobněji vyplnit formulář. K dotazu soudu pak svědkyně po představení jednotlivých dokladů založených ve spise na č. l. 1399, 1401, 1404, 1405 a 1406 uvedla, že pokud se týká listiny uvedené na č. l. 1399, pak podle předané vizitky posílala T. v e-mailech dokumenty, které by mohl případně potřebovat. Na č. l. 1401 je návrh importního certifikátu, u kterého T. ukazovala svědkyně, jak se vyplňuje, a poté jej poslala T. na adresu společnosti. Na č. l. 1404 jsou podle svědkyně jen

všeobecné informace a k dotazu, aby svědkyně vysvětlila, proč jsou zde používány konkrétní údaje, svědkyně uvedla, že si již na to nepamatuje, takže neví, proč tehdy tyto skutečnosti uváděla a z jakého důvodu. Obdobně vysvětlovala údaje uvedené na č. l. 1405, kde jsou uvedeny konkrétní skutečnosti dovozu, a to vozidla XXXXX a XXXXX. Svědkyně přímo k dotazu soudu uvedla, že neví, proč tyto kontaktní skutečnosti jsou zde uvedeny a kde vzala tyto informace. Rovněž neví, z jakých dokladů je vyplňovala. Pokud se týká č. l. 1406, jedná se o účel žádosti o licenci a tyto skutečnosti se tisknou k formuláři. Svědkyně se také blíže nevyjádřila o společnosti XXXXX sídlící v Dominice, přičemž veškeré skutečnosti na formulářích uvedené byly dle svědkyně pravděpodobně náhodné, neboť svědkyně na počátku svého výsledku uvedla, že žádné bližší skutečnosti týkající se možných budoucích obchodů mezi společností T. a společností XXXXX neznala.

55. S ohledem na pokyn odvolacího soudu byl opětovně vyslechnut A.T., který uvedl, že na Ukrajině průběh kontraktu projednával se svědkem K.. Bližší okolnosti projednávání si již nepamatuje s ohledem na velký počet svých kontaktů. Vzpomíná si právě jen na jednání s K., se kterým projednával ale i jiné obchodní záležitosti. Pokud se týká osoby A.N., tuto osobu zná jen přes e-mail a nikdy s ní osobně nejednal. E-mailové adresy XXXXX, XXXXX adresy, v rámci kterých komunikoval s K., kdy se jedná o komunikaci, která byla před tím projednávána telefonicky. Kdo přesně psal dané e-maily, svědek neví. Rovněž neví, proč se K. ve svých výpovědích distancoval od obchodů se společností XXXXX, když tyto obchody reálně probíhaly. Svědek K. v současné době do České republiky nejedí. Byl zde naposledy před třemi lety a obžalovaný se s ním naposledy osobně setkal na výstavbě v Abu Dhabi před dvěma lety. Obžalovaný rovněž sám k věci uvedl, že dodávky, které jsou předmětem obžaloby i rozsudku, byly již realizovány, případně částečně realizovány, a do půl roku by mělo být vše vyřešeno. K dotazu uvedl, že se jedná o dodávku kyperské společnosti XXXXX, kdy tuto dodávku pro urychlení dodala bulharská společnost XXXXX, se kterou má společnost XXXXX uzavřenou smlouvu. Současné u jednání obhajoba předložila doklady o předání náhradních dílů a vyjádření společnosti XXXXX.

56. Obhajoba u hlavního líčení předložila další listinné důkazy, které soud založil do spisového materiálu a které nyní bude konstatovat:

Jedná se o výzvu finančního úřadu a platební výměr, resp. rozhodnutí finančního úřadu (viz č. l. 2242-2243), z kterýchžto listinných důkazů je důkazně validní platební výměr, dle kterého Finanční úřad pro hlavní město Praha, Územní pracoviště pro Prahu 5, společnosti XXXXX vyměřil daň z přidané hodnoty za červenec 2014 v nulové výši, tedy rozhodl o neexistenci povinnosti platit danou daň a dané rozhodnutí je zásadní skutečnost v rámci skutku, který byl nalézacím soudem zproštěn. Obhajoba dále předložila notářský zápis, včetně avíza společnosti XXXXX z 30. 3. 2017 o přípravě zboží k předání, protokol o předání a převzetí zboží společností XXXXX z 10. 4. 2017, fakturou z 27. 3. 2017, která byla vystavena bulharskou společností, která dodává společnosti XXXXX a dopis adresovaný společnosti XXXXX podepsaný ředitelem N.. Pokud se týká daných dokladů (viz č. l. 2267-2291), jedná se o listinné důkazy, které prokazují dodání elektronických součástek, a to kondenzátorů ve stříbrné barvě celkem 105 ks, kondenzátorů v hnědé barvě celkem 9 ks, transformátorů v zelené barvě 2 ks, tranzistory ve stříbrné barvě 2 ks, větší transformátor 1 ks zelené barvy a 1 ks černé barvy; menší zelené barvy 2 ks, relé 4 ks, šrouby se závitem a kabelem 4 ks, 18 ks malých tranzistorů v jednom balení a 1 ks v samostatném balení, přičemž soudu byla dodána i černobílá a barevná fotodokumentace. Ředitel XXXX se v rámci dopisu omlouvá za zpoždění při realizaci smlouvy, a to s ohledem na skutečnost, že dané zboží se již nevyrobí a proto sehnání tohoto zboží bylo časově velmi náročné. Zbytek dohodnutého zboží bude dodán přibližně do šesti měsíců. Dále se konstatuje podpis smlouvy mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, přičemž zboží s ohledem na časové urychlení a ekonomickou proveditelnost bude namísto společnosti XXXXX dodáváno

přímo od bulharské společnosti XXXXX. Jedná se tak o sdělení, které potvrzuje výpověď obžalovaného T., přičemž veškeré předložené důkazy podle obhajoby potvrzují verzi obžalovaných, která znamená rozdílnost dodávek a omyl obžaloby v rámci určení totožnosti jednotlivých zakázek.

57. Po rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 5 Tdo 817/2018-95 nalézací soud na žádost obhajoby vyslechl **svědka D.K.**(č. l. 2796-2798). Svědek, který se k hlavnímu líčení dostavil bez předvolání, uvedl, že pro společnost XXXXX a. s. pracuje od roku 2006 s přerušením v roce 2016 – 2017. Nejprve pracoval jako skladník pro leteckou divizi, následně přestoupil do pozemní divize k M., kde působil až do června 2016. Po návratu do společnosti působí na pozici asistenta náměstkyně ředitele. V době rozhodné svědek jezdil do Kunovic každý týden za prací do skladu a v Kunovicích byl i v době, kdy došlo ke kontrole zboží, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Samotné zboží, které bylo následně kontrolováno, přijelo v pátek pozdě odpoledne a svědek společně s dalšími zaměstnanci odjeli domů. Následně se vrátili buď v pondělí, nebo v úterý, a v tuto dobu byli již celníci ve skladu nebo přijeli těsně za svědkem. Pokud se týká pátku, pak zboží s kamionem dojelo na celnici do Kunovic, kde ho celníci nafotili, kamion odplombovali, zkontrolovali zaplombování a v pozdních hodinách bylo zboží vyloženo do skladu. Podle svědka bylo zboží z Ukrajiny vždy fyzicky kontrolováno celníky ve skladu, a to jakákoliv zásilka. Podle svědka v období od pátku do samotné kontroly by se do beden mohlo dostat, protože ve skladu žádné kamery nejsou. Při samotné kontrole se postupně otevíraly bedny a proti balícím listům se vytahovalo zboží, přičemž takto otevíral bedny a vytahoval zboží sám svědek s jedním celníkem a druhý celník obdobně pracoval s M.. Při vytahování zboží se nacházely i věci, které nebyly v souladu s dodacím listem dané bedny. Zboží, které nebylo zapsáno v dodacích listech, nebylo jen v jedné bedně, ale ve více bednách a svědek, stejně jako M., byli překvapeni. O kontrole, která přijela pravděpodobně v pondělí, sám svědek nevěděl. Zda byl telefonicky informován M., svědek neví. Podle názoru svědka se jednalo o běžnou kontrolu, která na zboží z Ukrajiny jezdila vždy, a M. v rámci kontroly nebyl nijak nervózní, resp. svědek si ničeho nevšiml. Podle názoru svědka oba byli s M. stejně překvapeni a zaskočení. Sám svědek se nikdy s něčím takovým v rámci své práce nesetkal a podle jeho názoru někdo zboží špatně umístil do beden. Zda jednotlivé součástky, které byly zabaleny v bednách, byly nějakým způsobem označeny, si svědek již nevybavuje. Běžně každá součástka má na sobě z výroby nějaké označení; zda ale tyto součástky byly speciálně označeny, svědek již neví. Zboží před kontrolou bylo v zaplombovaných bednách a bylo kontrolováno podle dodacích listů. Ostatně podle svědka se jednalo o běžnou praxi u všech dodávek z Ukrajiny. Zboží, které bylo v bednách bez uvedení na dodacím listě, činilo podle svědka asi 15 % z celé dodávky; blíže však konkretizovat toto číslo nedokáže. Zda se tato situace řešila následně s T., svědek neví.

58. **Svědka P.V.**(č. l. 2798-2800), který byl vyslechnut u hlavního líčení s ohledem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, u hlavního líčení uvedl, že v celní správě pracuje od roku 1997 a kontroly, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku, se zúčastnil na základě pokynu od svého přímého nadřízeného, a to společně s kolegou T.S., kdy se jednalo o vojenský materiál z Ukrajiny. Před samotnou kontrolou svědek kontaktoval svědka L.C. z celního úřadu a informoval tuto osobu o účasti zaměstnanců z odboru pátrání z Olomouce na kontrole. Podle svědka byl průběh kontroly standardní. Za společnost XXXXX se kontroly zúčastnily dvě osoby. Nejprve kontrola probíhala namátkově, kdy na základě výběru ze seznamu pracovníci společnosti zboží ukazovali. Jelikož však zboží nemohlo být tak řádně zkontrolováno, přistoupilo se k úplné kontrole, kdy byla kontrolována položka za položkou a zjištěno zboží, které v dodávce nemělo být. Jednalo se podle svědka asi o 20 % zboží. Osoby za společnost XXXXX poskytovaly součinnost. Zda byly ze situace překvapeny, svědek neví. Svědek rovněž neví, jaké jsou standardní postupy při kontrolách zboží z Ukrajiny. V rámci jeho osoby se jednalo o jedinou kontrolu podobného zboží za dobu jeho činnosti, resp. nikdy svědek nevypovídal u soudu, případně u orgánu činného

v trestním řízení v obdobné věci. Svědek byl v době rozhodné členem Celní expozitury Olomouc, kde byla celní protidrogová jednotka, jejíž součástí bylo pátrání celní, daňové a protidrogové. Jakým způsobem od svého nadřízeného K.J. svědek dostal pokyn, aby se s kolegou zúčastnil kontroly, si již svědek nepamatuje, ale úkoly byly zadávány operativně, např. telefonicky, e-mailem, případně v rámci každodenních ranních porad. Na základě které informace, či z jakého podnětu se zúčastnili kontroly, svědek neví. Sám svědek dostal toliko pokyn od přímého nadřízeného, bez bližšího vysvětlení. Pokud se týká informací, útvar získával informace od vlastních informátorů, případně různých poznatků, přičemž informace mohly být evidovány ve spisových protokolech, a to v rámci režimu „vyhrazené“. Běžný postup při zjištění určitého poznatku je sepsání úředního záznamu. Po návratu do Olomouce svědek nadřízeného informoval o výsledku kontroly, v rámci které bylo zjištěno zboží bez průvodních dokladů.

59. S ohledem na výpověď svědka P.V. byl u následujícího hlavního líčení vyslechnut **svědek K.J.** (č. l. 2812). Svědek uvedl, že v době rozhodné v roce 2014 byl na pozici vedoucího celní protidrogové jednotky a v současné době již asi dva roky není příslušníkem celní správy. Při odchodu podepsal povinnost mlčenlivosti, takže nemůže odpovídat na dotazy, které se dozvěděl při výkonu své služby. Svědka P.V. zná, a to i mimo výkon služby. V rámci své pracovní činnosti prováděli šetření ve vztahu k drogám, případně omamným a psychotropním látkám a k vojenskému materiálu. Šetření vycházelo z obecných zdrojů, případně ze strany informátorů nebo na základě informací od jiných bezpečnostních složek, případně státních orgánů. Pokud se týká společnosti XXXXX a XXXXX, svědkovi něco říká název XXXXX, ale na podrobnosti si nevzpomíná, takže i kdyby byl zbaven mlčenlivosti, pak k dané věci by nic nesdělil, protože případ by musel být něčím zajímavým, aby si na něj pamatoval. V současné době je proti svědkovi vedeno trestní řízení pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, a to v souvislosti s jeho činností u celní správy, přičemž trestní stíhání se týká události z roku 2015, kdy svědek dle svého vyjádření měl pomoci jedné osobě více, než je zákonem povoleno. Nejedná se však o přijetí úplatku a jednání nesouviselo s funkcí vedoucího celní protidrogové jednotky. S ohledem na výpověď svědka soud u hlavního líčení požádal státní zástupkyni o zajištění usnesení o zahájení trestního stíhání svědka K.J..
60. S ohledem na výpověď svědka D.K., který hovořil o kontrolách všech zásilek zboží z Ukrajiny, byl soudem opětovně předvolán **svědek L.C.**, který uvedl, že dovozy mimo Evropskou unii, tedy např. z Ukrajiny, v žádném případě nebyly 100 % kontrolovány; jednalo se o náhodné kontroly, pravděpodobně z 1/3 těchto dovozů, přesné procento neví, poukázal zde na vypracovanou analýzu. Celní řízení vesměs bylo prováděno na základě dokladů a nebyla vždy prováděna fyzická kontrola, a to včetně zboží z Ukrajiny. V případě kontroly zboží fyzicky pak byla možná buď kontrola veškerého zboží, případně jen náhodně vybraného zboží. 100 % kontrola veškerého zboží byla vcelku častá a firmy nevěděly dopředu, jakým způsobem bude daná kontrola prováděna. V rámci činnosti celního úřadu nikdy nebylo zjištěno vynášení interních informací ze strany zaměstnanců jiným osobám. Pokud se týká kontrol, pak ze zákona se této kontroly mohli zúčastnit pracovníci Generálního ředitelství cel. Svědek si pamatuje jen o jedné kontrole, které se zúčastnili zaměstnanci Generálního ředitelství cel, jednalo se právě o kontrolu uvedenou ve výrokové části tohoto rozsudku. Z jakého důvodu se pracovníci Generálního ředitelství cel zúčastnili kontroly, svědek neví. O účasti pracovníků byl svědek informován před výjezdem. Zda vysvětlovali svoji přítomnost u kontroly, svědek již neví, ale svědek se nezajímal, proč se tyto osoby zúčastnily kontroly. V rámci kontroly bylo postupováno stejně jako při jiných kontrolách, byla nařízena 100 % kontrola – položka po položce, pravděpodobně 100 % kontrolu nařídil právě svědek L.C. jako velitel kontrolní skupiny. 100 % kontrola byla vykonána s ohledem na přítomnost zaměstnanců – pracovníků Celního úřadu v Olomouci; zda to byl požadavek Generálního ředitelství cel, si již svědek nepamatuje. Svědek v současné době stále pracuje na celním úřadu, ale na jiné pozici.

61. Na žádost obhajoby byl také vyslechnut **svědek V.B.**, který ve své výpovědi u hlavního líčení dne 23. 7. 2020 uvedl, že do roku 2016 vykonával advokátní činnost a v rámci této činnosti několik let zastupoval obžalovaného T. a jeho rodinu. Zastupování bylo v různých věcech, přičemž v jednom případě zastupoval obžalovaného v rámci celního řízení, které počalo v roce 2014 a spočívalo v řízení ohledně dodávky zboží z Moldavska na letiště Ruzyně na adresu obžalovaného T. jako fyzické osoby, ač obžalovaný v této době jako fyzická osoba neobchodoval, ale obchodoval jen prostřednictvím společnosti XXXXX. Obžalovaný rozhodně v rámci řízení vyjádřil, že zásilku neobjednal, takže nezná, z jakého důvodu mu byla doručena. Osobu, která měla zásilku odeslat, obžalovaný neznal. Původně obsah zásilky byl označen jako vojenský materiál, přičemž se jednalo o součástky k čerpadlům na motorech letadel. Následně však v rámci celního řízení ztratil status vojenského materiálu; z jakých důvodů, svědek neví. Přibližně po roce byl obžalovaný T. dotázán, jak s věcmi naložit, načež písemně opět vyjádřil, že tyto věci neobjednával, není jejich vlastníkem, a proto se nemůže vyjádřit, jak s věcmi naložit. Tím se celá věc ukončila. Je zřejmé, že tato výpověď nemá vztah k projednávané věci.
62. Po takto provedeném dokazování se předseda senátu dotázal procesních stran, zda mají další důkazní návrhy, a to u hlavního líčení konaného dne 23. 7. 2020. Procesní strany shodně nenavrhly provedení žádných dalších důkazů. Nálezací soud, a to i s ohledem na stanovisko procesních stran, konstatuje, že dokazování bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu a byl zjištěn skutkový stav věci, který umožňuje rozhodnutí ve věci. S ohledem na předcházející stanovisko obhajoby, která požadovala výslech různých svědků, v této souvislosti nálezací soud konstatuje, že byli vyslechnuti všichni svědkové s pobytem v České republice, které navrhla obhajoba. Pokud se týká svědků ze zahraničí, jejich výpovědi byly již v předcházejícím řízení se souhlasem procesních stran čteny. Případný výslech dalších osob by byl s ohledem na jejich předpokládané a v mnoha případech nezjištěné trvalé bydliště velmi obtížný nebo reálně nemožný a především s ohledem na výše uvedené provedené důkazy nadbytečný, přičemž nálezací soud konstatuje dostatečnost provedených důkazů, které umožňují, jak je výše uvedeno, rozhodnutí ve věci samé.
63. V rámci hodnocení důkazů nálezací soud postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu a důkazy hodnotil dle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu, a to jak jednotlivě, tak v souhrnu, přičemž současně byl vázán právním názorem nadřízených soudů.
64. V rámci provedeného dokazování byly prokázány následující skutečnosti: Při celní kontrole konané dne 26. 8. 2014 v areálu společnosti XXXXX na adrese XXXXX, bylo zajištěno Celním úřadem pro Zlínský kraj nad rámec deklarovaného rozsahu zboží, které bylo umístěno v zásilce pro jiný obchod společnosti XXXXX, vojenský materiál, a to náhradní díly pro bojová vozidla XXXXX a XXXXX. Tato skutečnost není žádnou z procesních stran rozporována a dané zjištění je důkazně zadokumentováno (viz č. l. 266, 319, 322, 479 a následující). Daný materiál byl tak nelegálně umístěn k regální zásilce do České republiky a jednalo se o konkrétní zboží, které odběratel – společnost XXXXX již nějakou dobu neúspěšně sháněla. Tato skutečnost není náhodná, takže je nutno logicky dovodit, že se nejednalo o záměnu jednotlivého materiálu k dodávce, která měla dále směřovat do Egyptské arabské republiky, ale šlo o zboží nad rámec oficiální úplné dodávky dokladované specifikací kontrakty a fakturami (č. l. 357-383), což obžalovaný M. za společnost XXXXX potvrdil mj. i ve vyjádření pro celní úřad ze dne 8. 9. 2014 (č. l. 357). Zásadním důkazem ve věci je zajištěná e-mailová komunikace, ze které bez pochybnosti vyplývá, že všichni obžalovaní, tedy všechny fyzické osoby, a to V.M., A.T., E.Z.M. věděli, že náhradní díly pro kontrakt společnosti XXXXX od společnosti XXXXX byly objednány a budou dodány na Ukrajině. V tomto směru je tak dle názoru nálezacího soudu

výpověď svědka K. zcela nepřesvědčivá a je vyvrácena právě danou e-mailovou komunikací. Důvody, proč společnost XXXXX si pro tento obchod neobstarala příslušnou licenci, soudu nejsou známy a pro posouzení trestně právní odpovědnosti jednotlivých osob nejsou podstatné. Je však zřejmé, že licence na dovoz náhradních dílů touto společností z Ukrajiny vydána nebyla. Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení pak bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný V.M. za společnost XXXXX a A.T. za společnost XXXXX uzavřeli kupní smlouvu, jejímž předmětem byly elektronické náhradní díly pro pozemní bojová vozidla XXXXX a XXXXX. Právě tyto náhradní díly, resp. toto zboží, bylo téměř v úplném rozsahu dodáno v zásilce, která byla předmětem celní kontroly a nekompletnost celého objednaného souboru zboží byla způsobena tím, že dodavateli se celý rozsah náhradních dílů nepodařilo opatřit. Z tohoto důvodu počet objednaných dílů a dílů, které byly nalezeny při celní prohlídce, není zcela totožný. Při porovnání přílohy kupní smlouvy a zajištěným zbožím se dané zajištěné věci početně, typově i pořadovým číslem shodují právě s přílohou kupní smlouvy uzavřenou mezi oběma společnostmi a seznam skutečně zasláného zboží je pak součástí zprávy od ukrajinského dodavatele ve shodě s přílohou oficiální kupní smlouvy. Tato skutečnost není náhodná, ale logicky svědčí o přípravě a reálném provedení trestné činnosti, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. V době rozhodné jest nespornou skutečností, že dodávku zboží pro společnost XXXXX od společnosti XXXXX, tak jak toto zboží bylo specifikováno, nebylo dodáno od údajných dodavatelů, a to kyperské společnosti XXXXX. a bulharské společnosti XXXXX, ale naopak v srpnu roku 2014 požadované náhradní díly byly dodány ukrajinským dodavatelem v rámci souboru dalšího dodávaného materiálu a přitom poté, co dodání zboží, včetně označení beden, v nichž tento materiál byl navíc zasílán, byla tato skutečnost signalizována v e-mailové korespondenci současně s totožnou přílohou seznamu materiálu. Tato příloha byla součástí původní smlouvy mezi oběma společnostmi a je tedy jediným možným logickým vysvětlením, že v rozhodné době ukrajinský dodavatel přidal k legální zásilce do České republiky konkrétní zboží, které odběratel již nějakou dobu neúspěšně sháněl. Samotná e-mailová komunikace je pak zjevně reálná a žádný z obžalovaných nenamítal neužívání daných adres, případně padělání daných zpráv. Obsah této korespondence proto soud označuje za důkazy přímé, přičemž se nejedná o důkaz jediný, ale je podpořen řadou dalších provedených důkazů. Celá obchodní operace před uzavřením smlouvy byla schválena obžalovaným V.M. a tato skutečnost je prokazována dokumentem, který je založen na č. l. 287 spisového materiálu. Od okamžiku uzavření smlouvy tak díky výše zmíněné e-mailové komunikaci byla podrobně zadokumentována aktivita obžalovaných, kteří domlouvali způsob opatření zboží. V lednu 2014 obžalovaná Z. jménem společnosti XXXXX požádala ukrajinskou společnost XXXXX o vyjádření, zda je možné požadované díly, které byly přesně specifikovány, dodat, přičemž tato společnost již dříve oznámila, že některé díly jsou již připraveny na skladě. Na konci ledna 2014 pak obžalovaná Z. požádala T. o intervenci u ukrajinské společnosti XXXXX s tím, že se jedná o díly určené pro kontrakt s alžírským ministerstvem. Na konci března pak obžalovaná sdělila T. vyhotovení smlouvy mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, a to v ruském jazyce, a požádala obžalovaného T., aby danou smlouvu překontroloval před odesláním ukrajinské společnosti XXXXX. Dne 1. 4. 2014 pak obžalovaná sdělila obžalovanému T. nutnost rozšíření kontraktů pro Alžírsko o další položky a jejich seznam zaslala v příloze. Dne 9. 4. 2014 pak obžalovaná Z. T. opětovně zaslala kupní smlouvu mezi společnostmi, a to včetně již rozšířeného seznamu požadovaných náhradních dílů a stanovila cenu dodávky na částku 203.650,23 USD. Následně O.B. ze společnosti XXXXX zaslala T. předvyplněný návrh dovozní licence, dle kterého by měla být obchodním partnerem pro náhradní díly bojových vozidel XXXXX a XXXXX společnost XXXXX. Svědkyně O.B. k dané skutečnosti se u hlavního líčení vyjádřila velmi neurčitě, tedy že si na okolnosti nepamatuje a neví, z jakého důvodu konkrétní údaje do předvyplněného návrhu dovozní licence uváděla. Rovněž tato skutečnost svědčí o úmyslu obžalovaných a právnických osob spáchat danou trestnou činnost. E-mailová komunikace také obsahuje zprávy o korespondenci společnosti XXXXX se společnostmi XXXXX. a XXXXX o dodávce stejných náhradních dílů s totožným

seznamem jako v základní zmiňované kupní smlouvě. Cena však je zde rozdílná, a to mezi společnostmi XXXXX. a XXXXX byla stanovena na výši 193.467,72 USD a mezi společnostmi XXXXX. a XXXXX jen ve výši 5.000 USD. Nelze přehlédnout, že z e-mailové adresy společnosti XXXXX byl obžalovanému T. zasílán návrh smlouvy mezi společnostmi XXXXX a XXXXX, včetně přílohy s totožným seznamem náhradních dílů s kupní cenou navýšenou na 7.000 USD. Z dané skutečnosti je nutno dovodit, že uvedené smlouvy sloužily jen k zakrytí faktického stavu věci, kdy dané zboží bude odebíráno a přímo dodáno od ukrajinského obchodního partnera, se kterým bylo od počátku jednáno, a to s vědomím konečného příjemce zboží v České republice. Za podstatný lze považovat e-mail od společnosti XXXXX ze dne 21. 8. 2014 adresovaný obžalovanému T., který obsahuje přesné informace, ve kterých bednách jsou umístěny náhradní díly; přitom jejich seznam opětovně přesně odpovídá seznamu dílů dle kupní smlouvy. Tato skutečnost prokazuje, že díly nebyly do zásilky ukrajinského dodavatele vloženy náhodně, případně omylem nebo za jiným účelem a rovněž prokazuje vědomí českých obchodních společností o dané dodávce. Odběratelé tak byli předem informováni, jak budou díly mezi legálně dovážené zboží rozmístěny. Pokud těsně před hlavním líčením konaným dne 20. 4. 2017 došlo k částečné realizaci dodávkami náhradních dílů ze strany kyperské společnosti XXXXX., s ohledem na časový odstup od roku 2014 tato skutečnost je nerozhodná a je ji možno považovat buď za snahu o zakrytí trestné činnosti, případně za snahu o náhradu zboží, které bylo zajištěno celní kontrolou a nebylo tak možno dané zboží být využito k obchodní činnosti ze strany společnosti XXXXX. Daná dodávka zboží tak v žádném případě nemůže vyvinut obžalované z trestné činnosti, případně dovodit reálnost fiktivních smluv mezi společnostmi XXXXX. a XXXXX a mezi společnostmi XXXXX a XXXXX. Pokud se týká celní kontroly, pak ze zprávy celního úřadu je zřejmé, jak často bylo prováděno tzv. velké celní řízení pod označením VCR-A, které představovalo důkladnou všestrannou kontrolu zboží a dokladů. Drtivá většina kontrol byla prováděna jen formou kontroly dokladů odpovídající postupu dle celního kodexu (nařízení rady EHS č. 2913/92). V roce 2014 bylo provedeno celkem z 11 případů tranzitu zboží VCR-A 2x a za celkové období uváděné ve zprávě ze 49 případů tranzitu bylo provedeno VCR-A 12x a v případě dovozů, které byly realizovány celkem 34x jen v jednom případě. Obžalovaný M. dle výpovědi svědka L.C. byl o provedení prohlídky v režimu VCR-A informován dne 26. 8. 2014 v 7 hodin ráno, takže úvahy o časovém prostoru pro případnou manipulaci se zbožím nejsou důvodné. Nálezací soud tak konstatuje, že není žádných pochyb o vložení vojenského materiálu (zboží) nad rámec oficiálně deklarované dodávky zboží zástupcem dodavatelské společnosti na Ukrajině, o čemž byl obžalovaný T. předem jednoznačně informován, jak plyne z výše uvedené komunikace, a tato skutečnost byla součástí dohody všech obžalovaných. Tvzení obhajoby o existenci konkurenčního boje s ohledem na provedenou komunikaci je nelogické a zjevně účelové. Pokud obhajoba namítá absenci naplnění subjektivní stránky u obžalovaných M. a Z.M., tak s ohledem na výše uvedené skutečnosti a především jednoznačně prokázanou komunikaci, která ze strany obžalovaných nebyla popřena, toto tvrzení lze označit rovněž za zcela nelogické a účelové. Obhajoba v rámci závěrečné řeči dovozovala nezákonnost provedené celní prohlídky, kdy případná prohlídka měla být údajně provedena formou domovní prohlídky, prohlídky jiných prostor a pozemků apod. Nálezací soud konstatuje, že s ohledem na charakter trestné činnosti je zjevná příslušnost celního úřadu, přičemž nahrazování činnosti celního úřadu orgány činnými v trestním řízení by zjevně vedly k zahlcení orgánů činných v trestním řízení, které by pak nemohly reálně vykonávat své povinnosti. Nelze rovněž přehlédnout, že obdobné prohlídky byly běžnou praxí celního úřadu, který takové prohlídky náhodně, nikoli ve všech případech, vykonával. Přítomnost příslušníků Celní správy z Olomouce zajisté vedla k podrobnější prohlídce. Nebylo však v rámci provedeného dokazování zjištěno, že by celní úřad měl k dispozici konkrétní důvodné podezření, které by bylo podloženo konkrétními a přesvědčivými důkazy. Je zcela běžnou praxí, že veškeré orgány, a to jak v trestním řízení, tak v rámci celního řízení, prověřují skutečnosti zjištěné od informátorů, případně anonymní oznámení v rámci dalšího řízení, případně celních prohlídek, avšak takové informace nelze zahrnout pod pojem –

důvodné podezření (v této souvislosti nalézací soud konstatuje, že celní úřad ve věci neměl založen spisový materiál týkající se případných konkrétních důkazů), takže námitka nezákonnosti celní prohlídky v dané věci není důvodná a soud tuto námitku považuje za zcela účelovou. Nalézací soud s ohledem na výše uvedené proto uzavírá, že vina všech obžalovaných, a to jak fyzických, tak právnických osob, ze spáchání jednání, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, byla prokázána.

65. Nalézací soud se dále bude zabývat právní kvalifikací trestné činnosti, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku. Nejprve se nalézací soud vyjádří (v souladu s usnesením odvolacího soudu) k trestnosti obchodu s vojenským materiálem. K zákonným podmínkám trestnosti obchodu s vojenským materiálem je třeba především konstatovat širší společensko-politické konsekvence podmínek takových obchodů, jež jsou upravovány rozsáhlou šíří právních předpisů, jak na základě mezinárodních smluv, jednotlivých směrnic Evropského parlamentu, tak zákonů vnitrostátních i podzákonných předpisů platných v České republice. Jejich zásadním účelem je rigidní úprava nakládání s vojenským materiálem, jako zbožím specifického charakteru jak vzhledem k samotnému nebezpečí jejich užití, případně zneužití, které může mít dalekosáhlé následky při ohrožení životů a zdraví jednotlivců a páchání násilné trestné činnosti, tak i celospolečenský a mezinárodní dopad při nekontrolované distribuci zbraní a střeliva do oblastí různých ozbrojených konfliktů. Podmínky pro uskutečnění takových zahraničních obchodů jsou závislé na politickém rozhodování, na základě demokratických a humanitních zásad společnosti v souladu s mezinárodními závazky České republiky a jejími zahraničně politickými, obchodními a bezpečnostními zájmy. K takovému rozhodování jsou oprávněny řádně ustanovené orgány, zejména Ministerstvo průmyslu a obchodu, případně Ministerstvo vnitra a Ministerstvo obrany. Zásadním právním předpisem pro oblast zahraničního obchodu s vojenským materiálem je zák. č. 38/1994 Sb. v době páchání trestného jednání obžalovaným ve znění zák. č. 248/2011 Sb. Tento zákon především v § 2 definoval samotný obchod s vojenským materiálem *jako vývoz či dovoz vojenského materiálu z území České republiky do zahraničního státu, jenž není členem Evropské unie či naopak na území České republiky ze zahraničí ze státu, jenž není členem Evropské unie, ale i nákup vojenského materiálu od zahraniční osoby či prodej zahraniční osobě, jakož i plnění závazků vůči zahraniční osobě a přijímání dalších plnění od zahraniční osoby, jejichž předmětem je vojenský materiál, pokud jde o obchod s vojenským materiálem ve vztahu k jiným než členským státům Evropské unie, ale také transfer vojenského materiálu uvnitř Evropské unie. Za takový obchod je považováno i zprostředkování takových činností a také nákup vojenského materiálu v zahraničí a jeho následný prodej do jiného než členského státu Evropské unie. Je za něj také považován i písemný projev směřující k uzavření smluv, jež výše vylčené vztahy upravují.* Z tohoto pohledu je třeba nahlížet i na zprostředkovatelskou účast obžalovaného T. na obchodu s vojenským materiálem. Novelizací zák. č. 38/1994 Sb. zákonem č. 248/2011 Sb. došlo k zásadní změně pravidel transferů produktů pro obranné účely uvnitř Evropské unie v souladu se Směrnicí EP a Rady 2009/43/ES. Podstata změny spočívá v tom, že každý transfer vojenského materiálu v rámci EU musí podléhat předchozímu povolení prostřednictvím obecných, souhrnných nebo individuálních licencí. Licence udělená členským státem musí platit v celé EU a k průvozu přes jiné členské státy EU a nesmí se vyžadovat žádné jiné povolení nebo další dovozní licence (srov. Důvodová zpráva k návrhu zák. č. 248/2011 Sb.). Podmínky licence k transferu vojenského materiálu uvnitř EU jsou definovány v § 22a zákona. Seznam vojenského materiálu je stanoven prováděcím předpisem na základě Společného seznamu vojenského materiálu Evropské unie v uvedené době dle vyhlášky č. 332/2009 Sb. a ve vztahu k náhradním dílům k předmětným vozidlům v části SVMe 6 Pozemní vozidla, speciálně konstruované součásti a služby.

66. Obžalovaní V.M., E.Z.M. a A.T. svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, když v průběhu roku 2014 sjednali dodávku vojenského materiálu, a to bez potřebné licence ve smyslu zákona č. 38/1994 Sb., o čemž všichni obžalovaní věděli, takže obžalovaní



dojednali uzavření zastíracích smluv, na základě kterých chtěli nelegálně dovezené zboží, a to jako součást jiné zásilky, zlegalizovat, naplnili obžalovaní zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence podle § 265 odst. 1 trestního zákoníku, a to formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, když s ohledem na provedení obchodu museli být obžalovaní předem smluveni a veškeré související úkony pak prováděli ve vzájemné shodě. Svého jednání se obžalovaní dopustili v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděli, že svou činností se podílejí na nelegálním dovozu vojenského materiálu a svým jednáním se snažili původ tohoto materiálu zlegalizovat.

67. Pokud se týče společenské nebezpečnosti daného jednání v rámci obchodování s materiálem, který má vojenský charakter, byť se jedná o náhradní díly starší výroby, které samy o sobě nejsou střelnými zbraněmi, výbušninami, či střelivem, ale jejichž účelem je umožnit opravu a provozuschopnost zbraňového zařízení nadále užívaného v zemi plánovaného vývozu k vojenským účelům, pak nelze samotný charakter nebo stáří náhradních dílů považovat za skutečnost rozhodující k posouzení podmínek protiprávnosti. Protiprávnost je dána především zákonem vymezeným postupem, za něhož jen stát vymezuje a povoluje obchod s materiálem, který může mít z pohledu vojenského, mezinárodního i obecně společenského strategický význam a stát tak žádá, aby byl plně pod jeho dohledem. Nekontrolované šíření zbraní je tak zcela nepřijatelné. Při hodnocení společenské škodlivosti nelicencovaného obchodu je zásadní okolností hodnota materiálu, kdy smluvní cena byla stanovena na částku 426 tis. USD, což představuje více než 5 mil. Kč. Nálezací soud proto konstatuje naplnění ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, když s ohledem na všechny okolnosti případu nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.
68. Při úvahách o trestech u všech obžalovaných soud postupoval v souladu s hlavou V. trestního zákoníku, a to především s ustanoveními § 38, § 39 trestního zákoníku; pokud se týká právnických osob, pak v souladu s ustanovením § 14 zákona č. 418/2011 Sb. Soud se bude nejprve zabývat ukládáním trestu obecně. Lze konstatovat v souladu s právní literaturou a judikaturou, že smyslem a účelem trestu v nejobecnějším smyslu je ochrana společnosti před kriminalitou. Pokud jde o trest, je základem jeho přiměřenost a rozhodujícím kritériem pro jeho ukládání spáchaný trestný čin. Povahu a závažnost spáchaného trestného činu blíže určují hlediska, které jsou demonstrativně vyčtena v ustanovení § 38 odst. 2 trestního zákoníku. K těmto hlediskům patří především objektivní znaky blíže charakterizující spáchaný trestný čin, mezi které patří především význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky; dále okolnosti, za jakých byl čin spáchán. Dalším důležitým okruhem je intenzita subjektivního vztahu pachatele k činu, mezi které patří především míra jeho zavinění, pohnutka pachatele, záměr nebo cíl a samotná osoba pachatele. Dalším limitem přiměřenosti trestu jsou poměry pachatele, které jsou sice ve vztahu k povaze a závažnosti trestného činu podpůrné, ale slouží ke korekci kritéria předcházejícího. Poměry pachatele jsou okolnosti charakterizující osobu pachatele a ovlivňují citelnost uloženého trestu. Soud hodnotí osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry pachatele, které charakterizují pachatele jako objekt ukládaného trestu. Přiměřenost trestu je tak míněna úměrnost trestu individuálnímu trestnému činu a osobnosti jeho pachatele. Obecně při ukládání trestu se postupuje v rámci požadavku subsidiarity přísnější trestní sankce, v rámci které – kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější. Při ukládání trestu jest obecným principem individualizace trestu, v rámci které se zhodnotí povaha a závažnost spáchaného trestného činu, osobní, majetkové, rodinné a jiné poměry pachatele, dosavadní způsob života pachatele a možnost jeho nápravy, okolnosti přitěžující a polehčující. Hlavním a neopomenutelným kritériem, které zahrnuje nejširší okruh skutečností charakterizující trestný čin a jeho pachatele, je povaha a závažnost spáchaného trestného činu, kdy musí být zvážena

konkrétní povaha a konkrétní závažnost dané trestné činnosti. Při úvahách o možnosti nápravy pachatele je zjevné, že soud se při této úvaze neobejde bez určité míry pravděpodobnosti s ohledem na předpoklad určitého jednání pachatele, které se odehraje teprve v budoucnu. V rámci těchto úvah se soud zabýval jak osobami obžalovanými, tak škodlivostí konkrétní trestné činnosti, jakožto i dalších veškerých okolností trestné činnosti.

69. Při úvahách o konkrétním trestu u fyzických osob, tedy obžalovaných V.M., A.T. a E.Z.M., soud vycházel z následujících zjištěných skutečností: Všichni obžalovaní jsou osoby bezúhonné a jejich trestnou činnost lze hodnotit jakožto mimořádné selhání v doposud řádném životě, takže lze s velkou pravděpodobností předpokládat, že se nebudou dopouštět další trestné činnosti. Obžalovaní spáchali shodnou trestnou činnost vcelku s obdobnou mírou zapojení do této trestné činnosti v rámci páčání trestné činnosti. Postavení v jednotlivých společnostech pak soud zohlednil v rámci ukládání trestů zákazu činnosti a peněžitého trestu. Pokud se týče samotné trestné činnosti, jak je již výše uvedeno, jedná se zcela jistě o činnost společensky škodlivou. Na straně druhé nelze pominout okolnosti trestné činnosti, samotný předmět trestné činnosti, kdy se jedná o věci pro vojenskou techniku, kterou nelze v žádném případě charakterizovat jako moderní nebo mimořádně nebezpečnou, či devastující protivníka a nešlo rovněž o oblast, kde jest dovoz vojenské techniky zakázán, případně o příjemce, u kterého lze předpokládat použití proti civilním osobám. Motivací trestné činnosti podle názoru soudu byla především snaha o zajištění rychlé dodávky zboží.
70. Při úvahách o trestu soud oproti předcházejícím trestům zohlednil především dobu od spáchání trestné činnosti po vynesení tohoto rozhodnutí, kdy tato doba výrazně převyšuje pět let, přičemž obžalovaní svým jednáním nezapříčinili výraznou délku soudního řízení. Nelze rovněž přehlédnout, že obžalovaní v rámci rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 2017, který byl pravomocný do rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2019, reálně vykonávali uložené tresty, tedy jak podmíněný trest odnětí svobody, tak trest zákazu činnosti, a byly rovněž zaplacený tehdy uložené peněžitý tresty. Tato skutečnost podle názoru nalézacího soudu musí být zohledněna při nyní ukládaných trestech. Soud proto všem obžalovaným uložil trest při samé dolní hranici zákonné sazby, který podmíněně odložil na nejkratší zkušební dobu. Obžalovaní V.M. a A.T. trestnou činnost spáchali v rámci pracovní pozice statutárního orgánu a s ohledem na tuto skutečnost pak byl oběma obžalovaným uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech a to na dobu, která je shodná se zkušební dobou podmíněného odsouzení. Nalézací soud je toho názoru, že takto stanovená doba s ohledem na všechny okolnosti spáchané trestné činnosti, dobu soudního řízení a osoby obou obžalovaných, je zcela dostačující. Obžalovaná E.Z.M. spáchala trestnou činnost nikoli jako představitelka organizace, či zaměstnankyně s rozhodujícími pravomocemi a v průběhu trestního řízení nebylo prokázáno, že by trestná činnost obžalované byla spojena s přímým finančním efektem pro její osobu. Z tohoto důvodu obžalované soud neukládal peněžitý trest. Oproti tomu obžalovaní, s ohledem na své postavení ve společnostech a přímou zainteresovanost na finančních výsledcích daných společností, rovněž s ohledem na jejich předpokládané finanční poměry, jsou osoby, u nichž v úvahu peněžitý trest připadá, a to s ohledem na spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Nalézací soud proto oběma obžalovaným shodně uložil trest peněžitý ve výměře 100 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 1.000 Kč, tedy peněžitý trest ve výměře 100.000 Kč, který považuje za přiměřený s ohledem na předpokládané výdělkové možnosti obou obžalovaných. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, pak soud oběma obžalovaným stanovil přiměřený náhradní trest odnětí svobody v trvání 100 dnů. Dále pak rozhodl dle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku o zabránění věcí, a to věcí, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku, byly předmětem zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence a jedná se tak zjevně o věci ohrožující bezpečnost osob v České republice.

71. Oproti odsuzující části tohoto rozsudku, nalézací soud zprostil obžalované V.M., A.T., Z.M., společnost XXXXX a společnost XXXXX obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 16. března 2016, č. j. 3 KZV 18/2015-351, která byla doručena Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně dne 16. března 2016, pro skutek, který je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku, čímž měli výše uvedení spáchat přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 trestního zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a to podle § 226 písm. b) trestního řádu, protože skutek není trestným činem. V tomto směru je nalézací soud plně vázán právním názorem Nejvyššího soudu, který je uveden v usnesení ze dne 4. 12. 2019, č. j. 5 Tdo 817/2018-95, který v bodě 77. uvedl, že pokud se týká bodu 2. obžaloby, pak se jeví správným první rozsudek soudu I. stupně ze dne 19. 10. 2016, který všechny obžalované zprostil obžaloby, přičemž dále uvedl, že v dalším řízení bude namíste obžalované znovu pro jednání popsané pod bodem 2. obžaloby zprostit obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, a to tak, jak již dříve soud I. stupně učinil. Nalézací soud, který jest vázán daným právním názorem, proto takto ve věci rozhodl a obžalované pro skutek výše uvedený zprostil dle § 226 písm. b) trestního řádu.

### **Poučení:**

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočka ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyrozměnění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 23. července 2020

JUDr. Radomír Koudela v. r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Heliová